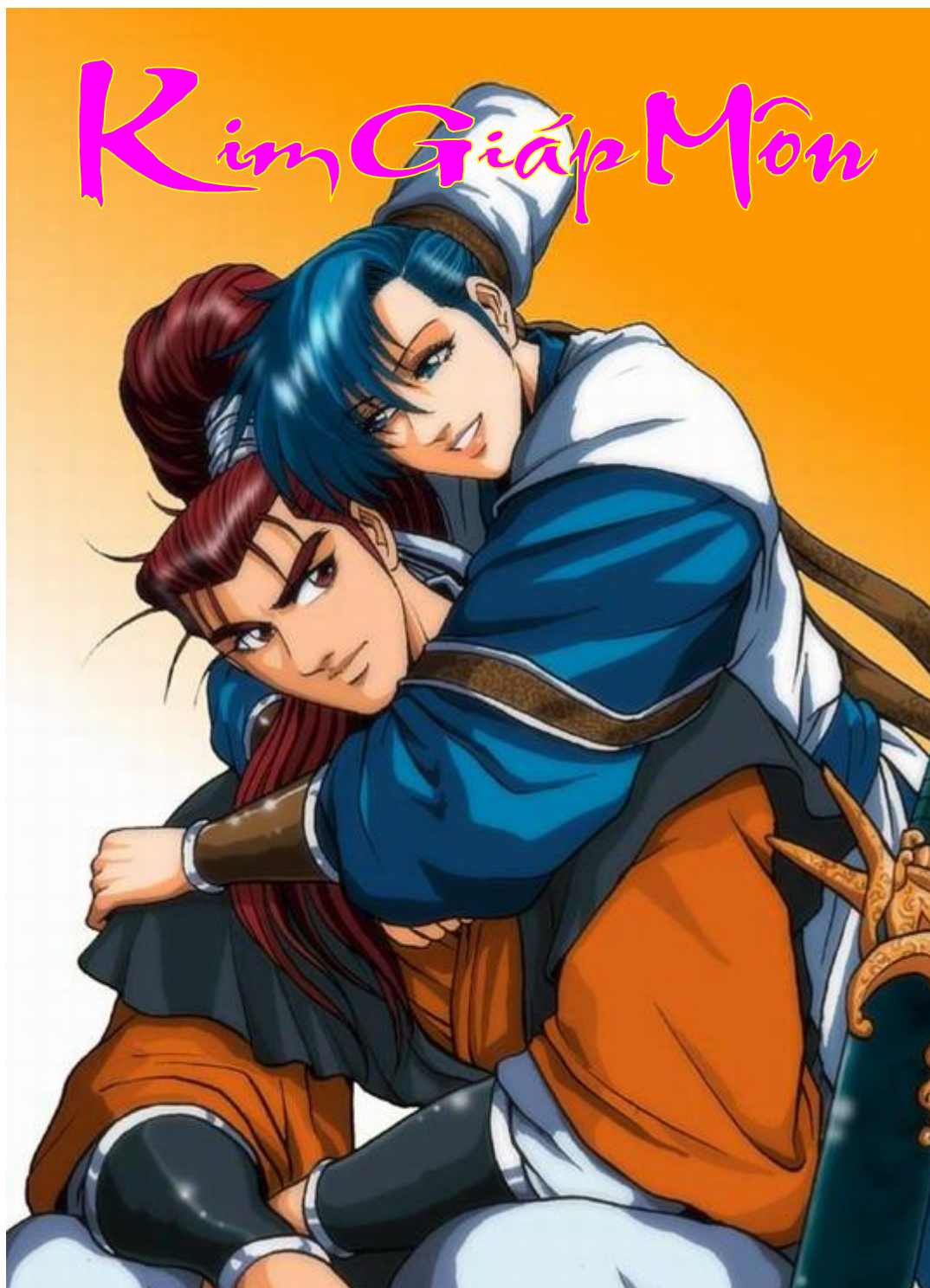

Nguyên Tác: **ƯU ĐÀM HOA**

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: **Bạch Lục**

HỒI 17

Giả Tiên Lang Đoạt Võ Trạng Nguyên

Sát Vương Gia Hạng Đất Phưu Nhân

Gần cuối tháng giêng Tổng đàn mới của Kim Giáp môn đã an cư ở Tinh Châu. Tử Siêu cùng hai trăm đao thủ giỏi nhất lên đường đến kinh đô. Việc phòng thủ Tổng đàn giao cho Xú Diện Sơn Vương Lô Lãm Kinh và Vạn Xảo Cuồng Sinh.

Thông Triệt hòa thượng đã đi với hai lão hữu phái Côn Luân. Tử Siêu, U Linh chân nhân và Khuất Nham Tuyên đi chung một nhóm. Kinh Phi Độ và Hắc Diện Phán Quan thống lĩnh thuộc hạ theo sau. Tất nhiên, họ luôn trung thành với phương châm cải trang và phân tán nhỏ.

Ba ngày sau, lúc đi qua một cánh rừng cách Bảo Định hai trăm dặm, bọn Tử Siêu nghe bên đường có tiếng rên rỉ. Cạnh bìa rừng là một hán tử đang ngồi dựa gốc cây. Trước ngực gã một thanh đao cắm ngập vào. Ba người thúc ngựa đến nơi, Tử Siêu nhảy xuống xem xét, cho nạn nhân uống ba viên linh đan và điểm huyết cầm máu. Hán tử tỉnh dậy buồn bã nói:

- Đao đã xuyên qua phổi, các hạ đừng nhọc công vô ích.

Tử Siêu thấy cơ thể gã cũng lực lưỡng rắn chắc như mình. Dung mạo lại khí khái hiên ngang nên bất giác có cảm tình. Chàng dịu giọng hỏi:

- Các hạ có tâm nguyện gì chưa hoàn thành xin cứ nói. Nếu Hạng mỗ làm được tất sẽ không từ chối.

U Linh chân nhân chậm rãi đặt tay vào mệnh môn của gã, chậm rãi truyền nội lực vào. Hán tử gượng nói:

- Tại hạ là Phó Cao Tiêu, quê ở đất Cam. Nhờ có sức khỏe và chút võ nghệ nên được tuần phủ Cam Túc giới thiệu lên kinh thi võ trạng nguyên. Không ngờ đến đây lại bị một toán cường đạo tấn công. Tại hạ giết được bốn tên nhưng cũng bị trọng thương. Nay Tiêu tôi phụ mẫu không còn, chỉ có người biểu thúc là hình bộ thượng thư ở kinh. Chỉ mong các hạ chôn cất giùm thi thể và báo với ông ấy là tốt rồi! Vàng bạc tuy mất hết nhưng thư tiến cử vẫn còn ở trong người.

Ngoài ra, còn một bức di thư của tiên phụ, nhờ các hạ trao lại cho hình bộ thượng thư Phó Dân Hồng!

Gã gắng gượng lấy bọc dấu dầu trong bụng ra trao cho Tử Siêu. Chàng ngẫm nghĩ một lúc, nghiêm nghị nói:

- Tại hạ sẽ thay Phó huynh dự kỳ thi võ trạng nguyên để anh linh của huynh đài được mãn nguyện. Tại hạ đang đối đầu với Đông Xưởng nên cần đến lý lịch của Phó huynh.

Mắt họ Phó sáng lên, gã mỉm cười:

- Tiên phụ cũng chết dưới tay Đông Xưởng. Nếu Hạng huynh dùng danh tính của tiểu đệ diệt được chúng thì Tiên này vui biết mấy.

Gã gắng gượng nói tên phụ mẫu và sơ qua về gia cảnh. Vừa dứt lời thì nhắm mắt qua đời. Khuất Nham Tuyên đã đào sẵn một lỗ huyệt trong rừng, Hạng mai táng họ Phó xong, bắt tay vào bàn bạc kế hoạch mới. Gã có nhiều nét tương đồng với Tử Siêu nên việc hóa trang rất dễ dàng. U Linh chân nhân giả làm Tổng quản còn Khuất Nham Tuyên là gia nhân.

Rằm tháng hai, ba người đến Bắc Kinh, vào thẳng dinh hình bộ thượng thư cầu kiến. Phó Dân Hồng mừng rỡ đón chào. Lão bù nhìn nói:

- Ta với phụ thân người ngoài tình quyến thuộc còn là bạn tri âm. Ngày ông bị Đông Xưởng vu tội tham quan, ta đã hết lời khải tấu nhưng không được. Tiên nhi đã có chí bước vào đường quan lộ, biểu thúc sẽ hết lòng giúp đỡ.

Lúc uống trà, Tử Siêu trao cho gã bức di thư dán kín của Phó Dân Nam, cha của Phó Cao Tiêu. Lão đọc xong cười ha hả:

- Chuyện hôn ước giữa hiền đệ và Phó Quân Ngọc, biểu thúc sẽ y ước thi hành. Nhưng ít ra cũng sau kỳ thi võ trạng nguyên cái đã.

Tử Siêu chết đặng người, không ngờ chính Phó Cao Tiêu cũng không biết nội dung của bức di thư. Chàng đành âm ỉ cho qua chuyện.

Trong bữa tiệc mừng vào buổi tối. Phó thượng thư đã hoan hỉ giới thiệu Tử Siêu với vợ con. Phó Quân Ngọc là một thiếu nữ xinh đẹp, thùy mị. Nàng thấy Phó Cao Tiêu tướng mạo anh hùng, hiên ngang, lòng thầm mừng cho duyên phận mình không đến nỗi bạc bẽo. Thượng thư phu nhân cũng vậy, bà hài lòng khi nghe nói có được rể quý võ nghệ cao cường lại ăn nói ôn hòa, lễ độ. Bà càng khen ngợi thì Tử Siêu càng sầu héo cõi lòng. Chàng giới thiệu U Linh chân nhân là Tổng quản Sách Văn Lục, cũng là thầy dạy võ của mình nên được lão thượng

thư tôn kính, mời ngồi chung bàn. Chỉ có Khuất Nham Tuyền là thiết thòi, gã phải xuống nhà sau ăn với bọn gia nhân. Nhưng nhờ vậy mà gã được tự do ra ngoài liên hệ với Kinh Phi Độ và Lưu Du Tử.

Đêm đến, ba người âm thầm bàn bạc, Lục Đảo Y cười chế giễu:

- Không ngờ Siêu đệ có tài nên đoán biết thượng thư hứa gả Phó Quân Ngọc tiểu thư cho Phó Cao Tiêu nên mới giả danh gã.

Chàng ngao ngán nói:

- Tiểu đệ đang rối như tơ vò, chẳng biết phải giải quyết sao cho ổn thỏa.

Khuất Nham Tuyền cười hì hì:

- Môn chủ hãy cố chờ đến lúc diệt xong Đông Xưởng, đem sự thật ra trình bày rồi rước Phó tiểu thư về Sơn Tây.

Đầu tháng ba, cuộc thi võ trượng nguyên khai mạc long trọng dưới sự chủ tọa của long nhan và bá quan văn võ. Tổng cộng chỉ có ba mươi thí sinh do các phủ đề cử về dự. Ban giám khảo gồm Tam vương gia, binh bộ thượng thư, cửu môn đề đốc và Tả thừa tướng.

Tử Siêu dùng thời gian nửa tháng trước đó để luyện tập hai môn mà chàng không biết. Đó là thuật bắn cung và binh pháp. Cũng may trong phòng của phó thượng thư có rất nhiều sách binh thư của Tôn Tử, Võ Hầu, Nhạc Phi, Tân Khí Tật, Văn Thiên Tường. Nhờ trí tuệ siêu phàm, chàng đã dễ dàng thuộc lòng và thấu hiểu, Hơn nữa, U Linh chân nhân là người có tài thao lược, chỉ giáo cho chàng rất nhiều điều quý giá về nghệ thuật hành binh. Tử Siêu cười bảo:

- Xét về tài nguyên soái thì Lục huynh hơn hẳn Siêu này. Nhưng sao trước đây Lục huynh lại không chiếm được thượng phong?

Lục Đảo Y cười nói:

- Ngày trước Siêu đệ là chánh, ta là tà. Siêu đệ được lòng người yêu mến, ta thì không. Cầm quân mà không nắm được nhân tâm thì thắng sao nổi?

Còn thuật xạ tiễn thì nhờ có Khuất Nham Tuyền. Gã lưu lạc sang đất Mông suốt năm năm, nên học được phép bắn cung của người Mông Cổ. Nhờ có thầy giỏi nên Tử Siêu học rất dễ dàng.

Địa điểm tổ chức cuộc thi võ trượng là khoảng đất rộng hơn mẫu trước cửa Ngọc Môn. Đây cũng là nơi nhận soái ấn của những vị tướng chinh chiến miền biên ải. Bách tính trong thành đến xem rất đông vì cuộc vui này năm năm mới có một lần. Vụ án nhà họ Phó đã chìm vào quên lãng, nên chẳng ai nhớ đến vị

huyện lệnh Phó Dân Nam đã chết oan. Họ chỉ biết Phó Cao Tiêu là cháu của hình bộ thượng thư. Cuộc thi gồm có cưỡi ngựa, bắn tên, nhảy qua hào sâu, cử vật rất nặng, binh pháp. Vòng hai còn lại sáu người cao điểm nhất sẽ thi môn võ nghệ. Bắn lãnh ai cao cường nhất sẽ là võ trạng nguyên.

Tử Siêu không muốn nhiều người để ý và lộ thân phận nên chỉ thắng những người khác một cách sát sao. Nhưng chàng vẫn là một trong hai thí sinh cuối cùng. Đối thủ của chàng là trưởng tử của Tổng đốc tỉnh Quảng Đông tên gọi Định Học Minh. Gã được một trưởng lão phái Không Động nhận là đệ tử ký danh nên tinh thông pho Đoạn Sơn thần quyền. Ngoài ra, họ Định còn khổ luyện pho Dương gia thần thương từ năm sáu tuổi. Gã được coi là đệ nhất cao thủ vùng Lưỡng Quảng. Định Học Minh chắc mẩm ngôi võ trạng sẽ về tay mình. Tử Siêu đã luyện xong pho thần côn chân giải quyền hạ nên dùng trường côn để che dấu sở học. Luật thi không cho phép thí sinh mang vũ khí của mình theo, vì vậy, Định Học Minh chọn cây thương sắt còn Tử Siêu cầm thiết côn.

Tiếng chiêng của giám đài nổi lên, họ Định múa tít trường thương xông vào, gã cao lớn hơn đối phương nên cho rằng mình khoẻ hơn, cố ý để vũ khí chạm nhau. Tử Siêu vẫn điềm nhiên dùng pho Thiên Ma côn pháp chống đỡ. Đã trăm chiêu trôi qua, đường chiêu của chàng càng thuần thực, bay lượn như thần long. Mũi côn hóa thành ngàn vạn điểm tròn khổng lồ chế đường thương của họ Định. Tử Siêu đã được đọc bí kíp Dương Gia thần thương ở Mai Hoa cốc nên biết hết mọi sơ hở của pho thương pháp. Trường côn của chàng như có mắt, đánh vào những chỗ yếu khiến Định Học Minh toát mồ hôi hột, lùi dần ra khỏi vạch vôi.

Tiếng chiêng vang lên báo hiệu gã đã thua. Định Học Minh phẫn nộ, căm thương xuống đất rồi vung quyền nhảy vào. Nếu công phu quyền cước của gã cũng không bằng đối thủ thì coi như thất bại. Tử Siêu cũng buông côn phối hợp pho Hoa Sơn thần quyền học của Dã Nhi và pho Ma Ảnh Tội Tâm chưởng. Do chàng phải nắm tay lại nên lực kém đi nhưng cũng đủ để đối phó với họ Định. Quyền ảnh trùng trùng biến ảo, song cước đảo lộn như móng rồng. Định Học Minh đem hết sở học và công lực ra thi thố mà không thoát khỏi những chiêu thức ảo diệu của đối phương. Gã điên tiết xông vào đối mạng, gã nghĩ rằng sức chịu đựng của mình phải hơn Phó Cao Tiêu, chịu liền ba quyền vào ngực để trả hai đòn quyền. Tử Siêu không ngờ gã lại liều lĩnh như vậy nên cũng bị trúng đòn, chàng đánh gã không mạnh nhưng gã lại dồn toàn lực quyết hạ cho được chàng. Thần công hộ thể đã triệt tiêu toàn bộ sức lực của họ Định. Gã chưa kịp đắc ý thì bị lãnh nguyên một cước vào hông, văng ra khỏi vòng nằm bất tỉnh. Trên mép Tử Siêu rỉ ra giòng máu đỏ thắm. Chàng đã phải cắn đầu lưỡi để nguy trang. Trước

con mắt của Tam vương gia, Tử Siêu không thể để lộ việc mình luyện thành cương khí hộ thân.

Ban giám đài trình trọng tuyên bố, Phó Cao Tiêu đã đoạt được chức võ trạng nguyên. Hàng vạn người xem reo hò như sấm động. Hình bộ thượng thư cảm động đến ứa nước mắt. Chàng là cháu và cũng là con rể của lão. Tân võ trạng nguyên được triệu đến khấu kiến long nhan và bá quan. Tam vương gia đích thân đội kim khôi võ trạng lên đầu họ Phó. Vương gia tuổi độ ngũ tuần, người cao gầy, mặt ốm sát xương, đôi nhãn thần sáng loáng. Tử Siêu chột tự hỏi tại sao lão lại để cho Hồng Điểm Thiên Tôn giả làm trấn nam vương mà lộng hành?

Đúng như dự đoán của Tử Siêu. Tam vương gia có ý muốn lôi kéo chàng trai trẻ tuổi này vào làm thủ hạ Đông Xưởng, lão tươi cười hỏi:

- Tân võ trạng muốn về quê làm tổng binh hay ở lại kinh thành?

Thực ra chức võ trạng nguyên kém xa văn trạng nguyên. Đó là do bản chất của nền hành chính Trung Hoa thời bấy giờ. Quan niệm “vạn ban giai hạ phẩm, dung hữu độc thư cao” đã thống trị tư tưởng mọi triều đại, cùng lắm thì võ trạng nguyên chỉ được đề bạt là tổng binh một huyện thành, tương đương hàng ngũ phẩm. Phó Cao Tiêu đáp:

- Khải tấu vương gia, nay cố quận đã vắng bóng huyện đường, quyền thuộc chỉ còn một mình Phó biểu thúc. Thảo dân xin ở lại kinh đô, tùy vương gia sai khiến.

Tam vương gia đẹp lòng quay lại nói với nhà vua:

- Khải tấu thánh thượng, hạ thần xin nhận võ trạng nguyên về Đông Xưởng.

Nhà vua tuổi đã hơn thuật tuần, tính tình nhu nhược nên rất nể vì hoàng đệ, Ngài lập tức chuẩn tấu.

Sau cuộc thi, Phó Cao Tiêu trở lại tư dinh hình bộ thượng thư chờ lệnh gọi đến Đông Xưởng. Trong những ngày này, Phó thượng thư đã bảo tiểu thư Phó Quân Ngọc cùng hai nữ tỳ đưa Phó Cao Tiêu đi thưởng ngoạn những thắng cảnh trong kinh. Càng gần gũi nhau, Phó Quân Ngọc càng thương yêu say đắm vị hôn phu. Đôi mắt nàng nhìn chàng đắm đuối và cúi đầu e thẹn khi chàng nhìn lại. Tử Siêu lần đầu tiếp xúc với một khuê nữ đài các, lòng chàng không khỏi xao xuyến. Nhưng nghĩ đến những người đang nằm trong cánh rừng hoang chàng chột nghe tim mình lạnh giá.

Giữa tháng ba, Tam vương gia cho người đến triệu kiến tân võ trạng. Phó

Cao Tiêu vội khấn áo chỉnh tề đi theo. Bản doanh của Đông Xưởng là một tòa trang viện đồ sộ nằm cách cấm cung ba dặm. Trước cửa không có chiêu bài nhưng cả đế đô đều biết đến nơi này. Con đường trước cửa Đông Xưởng vắng vẻ vì ai cũng muốn tránh, chẳng muốn đi ngang.

Sau bức tường cao hơn trượng là những tòa nhà lạnh lẽo. Đã có hàng ngàn người được đưa vào mà không bao giờ trở ra nữa. Tam vương gia tiếp kiến Phó Cao Tiêu trong một tòa tiểu viện giống như hàng trăm cái khác. Trong phòng chỉ có một chiếc bàn gỗ xếp đầu sách vở và vài chiếc ghế. Phó Cao Tiêu thi đại lễ, Tam vương gia xua tay:

- Ta cũng là người học võ nên không chuộng nghi lễ. Tân võ trượng cứ ngồi.

Cao Tiêu an tọa, nghiêm nghị chờ nghe lệnh. Tam vương gia đi lại trước bàn dài, đột nhiên lão dừng lại, nhìn thẳng vào mặt họ Phó hỏi:

- Mười năm trước, phụ thân ngươi là Phó Dân Nam đã chết vì sự sai lầm của Đông Xưởng. Việc ấy ngươi nghĩ thế nào?

Tử Siêu không được học hành chu đáo, chàng chỉ đọc những quyển sách mà Cửu Công Lê Long Tiêu để lại, trong ấy đương nhiên có rất nhiều sách của Nho giáo. Một trong những điều chàng nhập tâm nhất chính là thái độ vô khả, vô bất khả của Khổng Tử. Ngài chỉ làm những gì hợp với đạo trung dung.

Nay Tam vương gia âm mưu soán nghịch, gây cảnh binh đao khói lửa, di hai đến hàng vạn bách tính Trung Hoa, Tử Siêu đã quyết vì lẽ thứ mà trừ họa nên không từ nan bất cứ thủ đoạn nào. Chàng nghiêm nghị trả lời:

- Khải tấu vương gia, nếu thần còn ôm mối hận kia thì đã xin nhận một chức quan nhỏ ở huyện phủ nào đó. Tiêu này ôm chí lớn tựa chim bằng bay hàng vạn dặm, há vì một chút tiểu tiết mà chịu chôn vùi tài năng ở chốn thôn dã hay sao? Làm thân trượng phu mà không có tham vọng mong gì làm nên nghiệp lớn?

Tam vương gia khoan khoái bật cười khanh khách:

- Hảo trượng phu! Ngươi xứng đáng làm thủ hạ của bốn vương gia vậy.

Tử Siêu xụp xuống lạy tạ:

- Thần nguyện đem thân khuyển mã phò tá bậc minh chủ.

Tam vương gia đỡ chàng dậy, phủ dụ:

- Đông Xưởng vừa khuyết một chân Đường chủ. Ba ngày nữa ngươi trở lại đây trình diện tứ vị Đường chủ kia rồi nhận chức.

Tử Siêu, Phó Cao Tiêu, trở lại dinh hình bộ thượng thư, báo lại tình hình với biểu thức. Lão vuốt râu nói:

- Tam vương gia là người nhiều tham vọng. Nay Tiêu nhi đối đáp như vậy là rất đắc sách. Có điều khi gần gũi lão ta phải luôn cẩn thận, như đang chơi với hổ dữ vậy.

Chàng cúi đầu vâng dạ, vào hậu viện gặp U Linh chân nhân và Khuất Nham Tuyền. Chàng kể xong mọi chuyện liền hỏi lại họ Khuất:

- Anh em đã tìm ra chỗ trú ngụ của Kim Tiền hội hay chưa?

- Bẩm Môn chủ, bọn chúng ở trong một trang viện rộng lớn gần cửa Bắc. Việc canh phòng rất cẩn mật nên thuộc hạ không vào trong được.

Tử Siêu cười bảo:

- Chỉ cần giám sát chặt chẽ là được. Với cương vị Đường chủ Đông Xưởng, trước sau gì ta cũng đến đây một cách đường chính. À! Tổng số các cao thủ của môn phái Nga Mi, Côn Luân và Cái bang đến Bắc Kinh là bao nhiêu?

- Bẩm Môn chủ, chỉ độ hai trăm người nhưng đều là tay kiệt xuất, bản doanh của họ đặt tại nông trại ngoại thành. Cả Thông Triệt hòa thượng cũng đã đến Bắc Kinh.

Tử Siêu gật gù hỏi thêm:

- Trinh sát của bốn môn có thấy Vân Chi và Mộc Quỳnh Hương ra ngoài hay không?

- Thưa không.

Ba người bàn bạc một lúc, U Linh chân nhân và Khuất Nham Tuyền theo lối sau ra khỏi dinh hình bộ thượng thư. Tử Siêu còn lại một mình, chàng ôn luyện công phu Vô Ảnh Đao Pháp và Bách Bộ thần quyền. Hai tuyệt học này chàng đã thuộc lòng khẩu quyết từ hôm ở Mai Hoa cốc.

Sau khi uống thiên niên hà thủ ô trí lực của chàng trở nên tinh minh và cường kiện hơn bội phần. Chỉ thoáng đọc qua là đã nhớ không sót một chữ. Chàng lại có căn bản về võ học nên chỉ trong ba ngày đã tinh thông hai loại công phu. Phó Quân Ngọc không dám quấy nhiễu chàng, chỉ ngồi ghế đá trong công viên xem chàng luyện võ. Cạnh bên là một rổ trái cây ngon ngọt và khăn sạch. Nàng âm thầm đóng vai một người hiền phụ chăm sóc cho phu tướng. Tử Siêu vì ái ngại nên rất ít lời. Nào ngờ Phó Quân Ngọc lại yêu mến đức tính ấy. Nàng là người trầm lặng thiên về cuộc sống nội tâm, rất ghét những kẻ ba hoa nhiều lời.

Chàng cảm nhận được mối tình tha thiết của nàng trong từng ánh mắt, nụ cười. Lòng chàng bồi rối, chẳng biết tính sao. Danh tiết của nàng sẽ ô nhục, khi chàng lẳng lặng bỏ đi, và Phó Quân Ngọc khó mà sống nổi. Hơn nữa, chân tình của Phó Quân Ngọc đã là rung động trái tim Tử Siêu. Chàng bị chinh phục bởi vẻ yếu đuối, dịu dàng của nàng khuê nữ xinh đẹp. Chàng định bụng sau khi diệt trừ xong Đông Xưởng sẽ thú thực lai lịch với nàng và Phó thượng thư.

Sáng ngày mười chín, Tử Siêu bước đến Đông Xưởng trình diện. Lần này, tên võ sĩ gác cổng đưa chàng vào thẳng đại sảnh, nơi đây rất rộng nhưng không hề trang trí, bốn bức vách trống trơn cần vân thạch đen, dãy cửa sổ rộng với chân song kiên cố. Chàng nghe không khí lạnh lẽo âm u dù ngoài kia nắng xuân đang rực rỡ. Cuối sảnh là một bàn gỗ quý, ngoài cổ đại ý ở chủ vị còn có mười chiếc ghế dựa. Đây có lẽ là chỗ hội họp của Tam vương gia và thủ hạ Đông Xưởng.

Tử Siêu đứng sau một khung cửa sổ, nhìn những bông hoa tươi thắm nở rộ ngoài vườn. Vài cánh bướm vàng bay lượn gợi nhớ đến Mực Quỳnh Hương. Người con gái kiều diễm này dường như có điều bí ẩn trong tâm sự và lai lịch, thôi thúc chàng phải tìm hiểu. Tử Siêu có cảm giác nàng muốn nhờ chàng cứu vớt ra khỏi bàn tay ma quái của Kim Tiền hội.

Có tiếng chân người bước vào rất nhẹ. Tử Siêu giả vờ không biết, khẽ ngâm nga:

“Mạc vị xuân tàn hoa lạc tận

Đình tiền tạc dạ nhất chi mai”.

Ai đó đằng sau chàng bật cười khanh khách tán dương:

- Không ngờ tân võ trượng lại là người tao nhã như vậy.

Tử Siêu quay lại, nhận ra ngay Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyển Thường, Mực Quỳnh Hương và hai nam nhân nữa. Chàng đoán gã thất tuần có diện mạo âm u kia là Kim Tiền hội chủ. Còn người thứ hai chắc là Phí Vân Dương. Dù gã mang mặt nạ và tóc giả nhưng vẫn không dấu được ánh mắt tàn khốc và cao ngạo. Tử Siêu bỡ ngỡ vòng tay nói:

- Tại hạ chưa được biết chư vị?

Mã thần kiếm vuốt râu:

- Bọn lão phu là khách của vương gia, lát nữa sẽ làm quen sau. Hôm trước không được chứng kiến võ trượng biểu lộ thần oai, chúng ta rất hối tiếc, nào ngờ lại hội ngộ ở đây.

Mục Quỳnh Hương hôm nay không đeo kim diện. Đôi mắt phượng đen láy nhìn chàng với vẻ dò xét. Tử Siêu chưa kịp nói gì thì Tam vương gia và bốn Đường chủ kia vào đến. Lão ngồi xuống chủ vị, mọi người cùng vào bàn. Hai tỷ nữ bưng trà lên, nhìn cử chỉ nhanh nhẹn và dứt khoát, Tử Siêu thầm hiểu võ công họ không kém.

Vương gia nâng chén mời, chờ mọi người uống xong, hỏi với giọng bí ẩn:

- Chư vị thấy mùi vị trà thế nào?

Kim Tiên hội chủ biến sắc:

- Té ra vương gia đã hạ kỳ độc vào trong chén trà.

Tam vương gia thản nhiên đáp:

- Bốn vương gia mưu đồ đế nghiệp, tất không thể sơ xuất được. Chất kỳ độc kia có tên là Tam Nguyệt Du Tiên. Nhưng chư vị yên tâm, bốn nhân xin lấy danh dự mà hứa rằng nếu chư vị hết lòng phò tá, ngày ta đăng quang thiên tử, sẽ lập tức giải độc và phong tước, thưởng công.

Mã Khuyển Thường cười nhạt:

- Nếu bây giờ bọn lão phu ra tay khống chế vương gia để lấy thuốc giải thì cũng chẳng khó gì.

Bốn lão Đường chủ bỗng bật cười ghê rợn, đưa tay vuốt mặt. Gương mặt của họ giống nhau như đúc và đều có màu da vàng như sáp. Xuyên Tâm thần kiếm kinh hãi nói:

- Cửu Cung tứ lão.

Vương gia cười khẩy bảo:

- Chính là họ. Bản lãnh chư vị dù có cao siêu cũng khó mà thắng được tứ tượng trận của họ, đừng vọng động mà uổng mạng.

Tử Siêu thở dài, nâng chén uống tiếp. Vương gia nhìn chàng với vẻ thích thú:

- Võ trạng không sợ hay sao?

Chàng cười mát đáp:

- Vô độc bất trượng phu. Nếu hạ thần là vương gia thì cũng phải lo xa như vậy thôi. Chỉ mong người giữ lời hứa là được rồi, còn chuyện có độc thì dù uống ít hay nhiều cũng thế thôi.

- Hảo! không ngờ nhà họ Phó lại sản sinh được một hậu sinh kiệt liệt như người. Bốn vương gia là chân mạng thiên tử lẽ nào lại nuốt lời?

Bọn Kim Tiền hội thấy sự đã lỡ, đành gượng cười. Mã Khuyển Thường lạnh lùng bảo:

- Bọn lão phu cũng thông cảm với vương gia. Nhưng nếu không giữ lời, bốn trăm sát thủ Kim Tiền hội sẽ không để vương gia được sống yên ổn đâu.

Tam vương gia muốn họ yên lòng hợp tác nên chỉ tay lên trời lập thệ. Xong xuôi lão bàn đến công việc:

- Đông Xưởng trước đây chia làm năm đường là Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung đường. Mấy tháng trước, Tây đường chủ đi Tứ Xuyên bắt bọn phản tặc ba phái Nga Mi, Côn Luân, Cái bang không thấy trở lại, có lẽ đã ngộ hại dọc đường. Nay bốn vương gia phong cho võ trạng Phó Cao Tiêu làm Đường chủ Tây đường và thành lập thêm đường thứ sáu là Kim Tiền Đường. Kim Tiền hội chủ Phí Vô Úy và Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyển Thường sẽ trở thành hộ pháp của Đông Xưởng. Còn Đường chủ Kim Tiền đường tùy Phí Hội chủ lựa chọn.

Phí Vô Úy thấy mình được phong chức hộ pháp trên cả Cửu Cung tứ lão nên cũng hài lòng. Lão nghiêm nghị bảo:

- Mục Quỳnh Hương là nữ nhi, lại đang luyện Ngọc Nữ chân khí đến giai đoạn khấn yếu nên không thể cáng đáng được trọng trách. Lão phu đề cử khuyến tử Phí Vân Dương làm Đường chủ.

Tam vương gia tán thành, vỗ tay ba cái. Thị tỳ bưng ra một khay gỗ, trên có hai tấm kim bài và hai tờ ngân phiếu. Vương gia tươi cười:

- Đây là kim bài Đường chủ và chút quà diện kiến của bốn vương gia. Ba ngàn lượng bạc để Kim Tiền hội nuôi quân. Ba ngàn lượng bạc để Tây đường chủ xài vật.

Tử Siêu kính cẩn nhận lấy. Chàng nhét ngân phiếu vào lưng, quan sát kim bài. Thẻ bài bằng vàng ròng, lớn độ bàn tay, có dây đeo. Một mặt khắc chữ Đông Xưởng, mặt kia là chữ Tây.

Hơi vàng đã làm cho họ Phó hoan hỉ, quên cả chuyện mình bị hạ độc. Lão đệ giọng nói:

- Ba ngàn lượng vàng này chỉ đủ cho bốn trăm kiếm thủ bốn hội chi phí trong vòng một tháng. Mong Vương gia rộng rãi hơn để họ hết lòng phục vụ. Tính ra mỗi người chỉ được hơn trăm lượng bạc.

Vương gia cười xòa:

- Hội chủ nói rất phải, bốn vương gia sẽ tăng gấp đôi số ấy.

Lão bảo thị tỳ vào trong lấy thêm hai ngàn lượng nữa. Cửu Cung tứ lão đã mang mặt nạ lại, họ ngồi cười ruồi, không nói một lời.

Tam vương gia nghiêm giọng:

- Đông Xưởng tuy uy quyền trấn át thiên hạ nhưng cũng có vài nơi không thể đụng đến, binh quyền hiện nằm trong tay những bậc hoàng thân quốc thích. Muốn bắt họ phải có sự đồng ý của Tôn Nhân Phủ. Chính vì vậy, bốn Vương gia chỉ có cách là ám sát họ rồi đưa người của mình vào thay thế. Lực lượng đáng ngại nhất là đạo quân ba mươi vạn của Tổng đốc Hà Bắc, trấn giữ Trường Thành. Ngoài ra còn hai mươi vạn quân Sơn Đông và mười vạn quân Sơn Tây. Nếu triệt hạ được ba vị Tổng đốc này, ta mới có thể lên ngôi Hoàng đế được. Trước mắt, nhờ Kim Tiền đường đến Sơn Tây ám sát Tổng đốc Chu Tòng Thư. Sau đó là Tổng đốc Sơn Đông Chu Hùng Phi. Còn Tổng đốc Hà Bắc Chu Tuyệt Bích sẽ có cách khác! Phó Cao Tiêu sẽ đem trăm thủ hạ Tây đường hợp với Kim Tiền đường mà hành sự. Bốn vương gia đặt giá mỗi chiếc thủ cấp Tổng đốc là vạn lượng vàng, mong chư vị tận lực.

Phí Vân Dương kiêu ngạo đáp:

- Vương gia yên tâm, thuộc hạ sẽ mau chóng mang đầu họ về dâng nạp.

Tử Siêu ngồi nhấm nháp chén trà thơm, bỗng Phí Vân Dương nói:

- Hôm trước, tại hạ không được thưởng lãm võ nghệ kinh nhân của Phó Cao Tiêu chủ. Nay muốn xin lĩnh giáo vài chiêu để mở mang tầm mắt.

Thì ra, gã không bỏ được thói kiêu ngạo khinh người. Từ ngày bị Tử Siêu chém bay sống mũi, gã đâm ra đổ kỵ những nam nhân tuấn tú, trẻ trung. Nay thấy Phó Cao Tiêu được phong chức Đường chủ ngang hàng với mình lòng càng thêm tức tối.

Tam vương gia cũng muốn biết thực tài của Phí Vân Dương nên tán thành:

- Hay lắm! Trong lúc nhệ vị so tài, bốn vương gia sẽ sai sắp tiểu yến để chúng ta vui say một bữa.

Mọi người đứng lên, theo lão ra sân trước. Tử Siêu cố tình chậm chạp, đi sau cùng. Chàng truyền âm nói với Mục Quỳnh Hương:

- Mục cô nương, tại hạ là Tử Siêu đây.

Đôi vai gầy của nàng khẽ chấn động nhưng cố trấn tĩnh, khẽ gật đầu tỏ ý đã nghe. Tử Siêu nói tiếp:

- Xin cô nương cho biết bọn họ có nhận biết hai pho võ công Vô Ảnh đao và Bách Bộ thần quyền hay không?

Mục Quỳnh Hương khẽ lắc đầu. Nàng đi tụt lại phía sau Phí Vân Dương nên không ai nhận ra những cử chỉ của nàng. Tử Siêu yên tâm nói:

- Nếu được, xin hẹn gặp cô nương ở Thiên Đàn vào giữa canh ba đêm nay.

Mục Quỳnh Hương lại gật đầu, ra đến ngoài, mọi người dừng chân dưới mái hiên, còn Phí Vân Dương và Tử Siêu đi ra giữa sân. Bọn võ sĩ mau mắn lấy ghế cho Vương gia và những người kia an tọa quan chiến. Phí Vân Dương cười khẩy:

- Phí mỗ xin võ trượng chỉ giáo vài đường quyền chưởng trước đã, sau đó là mấy chiêu đao kiếm!

Tử Siêu điềm đạm gật đầu, xuống thủ thế y như một võ sinh non nớt. Phí Vân Dương dùng sáu chiêu Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng pháp tấn công như vũ bão. Gã tưởng chừng có thể nuốt chửng đối phương trong nháy mắt. Nhưng Tử Siêu dùng pho Bách Bộ thần quyền đối phó rất kiên cường. Có điều mỗi lần chưởng kinh va chạm, chàng cố tình yếu sức hơn, lùi lại một bước. Pho Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng chàng đã thuộc lòng nên không hề bị hoa mắt bởi màn chưởng ảnh trùng trùng lớp lớp, nhưng nói chung chàng thủ nhiều hơn công.

Đã hai trăm chiêu trôi qua. Phí Vân Dương vẫn chưa đánh trúng đối thủ chưởng nào. Gã động nộ, vận toàn lực đánh chiêu Ma Ảnh Thần Thông, chưởng cuối cùng trong pho chưởng pháp. Chưởng kinh cuốn bay cát bụi và những chiếc lá khô trên sân, xoáy tít vào người Tử Siêu, uy hiếp cả bốn phía. Tiếng chưởng kinh chạm vào nhau vang rền, Tử Siêu lùi bốn bước còn Phí Vân Dương ba bước. Tam vương gia vỗ tay tán thưởng:

- Hảo công phu! Bây giờ đến lượt so tài bằng vũ khí, nhưng không được gây đổ máu đấy nhé.

Phí Vân Dương rút phăng thanh bảo kiếm thủ thế. Đây là thanh kiếm tốt nhất trong những di vật của Văn Võ nhị thánh. Có tên là Phi Hồng Bảo Kiếm. Đây là vũ khí tùy thân của Võ thánh, chém sắt như chém bùn.

Tử Siêu mỉm cười:

- Với thanh bảo kiếm kia trong tay thì Phí đường chủ không đánh cũng đã thắng rồi.

Phí Vân Dương ngượng ngừng đáp:

- Nếu vậy chúng ta mượn đao kiếm của vương gia mà so tài.

Hai tên võ sĩ hầu cận chạy vào sảnh mang ra một kiếm một đao bằng thép thường. Tử Siêu nhận lấy dùng thức đầu tiên trong pho Vô Ảnh Đao pháp của Tây Thục đệ nhất đao thủ thế. Cao thủ này xuất hiện trước cả thiên hạ đệ nhất đao và chỉ tung hoành trong võ lâm có mấy năm nên thiên hạ ít người nhận ra đao pháp của lão. Thực ra, so với Hắc Vân đao thì Vô Ảnh đao không hề thua kém, có điều đao phổ rất tối nghĩa nên chẳng ai luyện được. Lúc đầu, Tử Siêu cũng gặp khó khăn, chàng áp dụng cách biến chiêu của Hắc Vân đao pháp và tìm ra yếu quyết. Có lẽ hai pho đao này có chung nguồn gốc nhưng chia ra làm hai phái hệ riêng. Hắc Vân đao pháp dùng đao nặng, chiêu thức trầm ổn, hùng mạnh. Còn Vô Ảnh đao chủ ở chữ khoái, chiêu thức nhanh như chớp giật, dùng đao nhẹ thì thích hợp hơn.

Nhắc lại, Phí Vân Dương nhận trường kiếm, xuất ngay chiêu đầu trong pho Phi Hồng kiếm pháp ra tấn công đối thủ. Kiếm quang như chiếc mống bạc lấp loáng bay vào ngực Tử Siêu. Nếu gã dùng Phi Hồng kiếm sẽ tạo ra luồng kiếm quang bảy sắc như cầu vồng. Khi đánh nhau bằng vũ khí không sợ người ngoài phát hiện sự chênh lệch về nội lực nên Tử Siêu ung dung phát huy hết tinh túy của pho đao pháp. Luồng đao quang màu nhạt xô đến đón kiếm chiêu, tiếng thép chạm nhau ngân dài. Tử Siêu dùng phép khoái đao đánh liền một hơi tám chiêu liên hoàn đẩy Phí Vân Dương lùi hơn hai trượng.

Phí Vô Úy và Mã Khuyến Thường tái mặt, cố tìm cho ra lộ số pho đao pháp kỳ diệu. Phí Vân Dương hổ thẹn gầm vang, bốc cao lên không xuất chiêu Kinh Vũ Phi Hồng. Mũi kiếm hóa thành muôn vạn điểm hàn tinh, lấp lánh trong màn kiếm quang, như trận mưa sao phủ xuống đầu đối thủ. Tử Siêu không dám coi thường tuyệt học của Nhị Thánh, chàng dồn tám thành công lực vào thân đao, xuất chiêu Đao ảnh Tùy Phong. Đao kinh xoáy tít, cuộn cuộn đập vào màn kiếm quang. Đám hàn tinh tắt lịm, mũi đao của chàng chỉ vào ngực trái Vân Dương.

Tam vương gia và Cửu Cung tứ lão vỗ tay vang dội:

- Hảo đao pháp!

Tử Siêu hạ đao, lùi lại bốn bước vòng tay nói:

- Lúc này Phí đường chủ nương tay với Phó mỗ. Nay Tiêu này chiếm được chút ưu thế, coi như hòa.

Phí Vân Dương gượng cười bắt tay chàng rồi quay về chỗ. Kim Tiền hội chủ

lạnh lùng hỏi:

- Chẳng hay Phó đường chủ học nghệ cao nhân nào mà đao pháp thông thần như vậy?

Tử Siêu kính cẩn đáp:

- Cung bả hộ pháp, gia sư là ẩn sĩ ở đất Cam. Nghe nói người là cháu của Tây Thục đệ nhất đao Phan Thủy Phục.

Xuyên Tâm thân kiếm kinh ngạc:

- Té ra Vô Ảnh Đao đấy ư?

- Thưa vâng!

Tam vương gia cười ha hả:

- Nhị vị Đường chủ đều là bậc kỳ tài trẻ tuổi. Bốn vương gia rất cao hứng được nhị vị phò tá. Chúng ta mau vào dự yến.

Đêm xuống, Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ đem thuộc hạ vây chặt Thiên Đàn để bảo vệ cuộc hội kiến của Tử Siêu với Mục Quỳnh Hương. Thiên Đàn là một đồi đất nhân tạo cao mười lăm trượng, chung quanh có bậc thang lót đá, Đây là nơi thiên tử là lễ cúng tế trời đất ngày đầu xuân. Khu vực này nằm cách cấm cung mười dặm. Dù không có ai canh gác, nhưng bá tính Bắc Kinh cũng chẳng dám lên đến đỉnh. Chiều chiều, họ ngồi trên những bậc ở dưới để hóng mát, ban đêm thì tuyệt nhiên vắng vẻ. Nhiệm vụ của đám cao thủ Kim Giáp môn là cảnh giới, dùng tín hiệu riêng báo động để Tử Siêu và Mục Quỳnh Hương kịp thời thoát đi. Còn việc đánh đấm không đặt ra, trừ trường hợp bị phe đối phương tập kích.

Đầu canh ba, Tử Siêu đã có mặt trên đỉnh đàn. Gió xuân lồng lộng thổi bay vạt áo dạ hành. Ngàn sao lấp lánh trên trời cao vời vợi và dưới kia chập chờn vài ánh đèn của nhà ai. Chàng quen sống trên núi nên rất thích cảnh tịch mịch, cô quạnh này. lát sau, tiếng cú rúc báo hiệu Mục Quỳnh Hương đã xuất hiện, nàng dùng khinh công lướt nhanh trên những bậc thang lên đỉnh. Nhận ra Tử Siêu, nàng tiến lại gần, tháo khăn che mặt cười hỏi:

- Công tử đợi thiếp có lâu chưa?

Tử Siêu lắc đầu, lấy trong áo ra một trái cầu xanh biếc to bằng nắm tay. Ánh sáng của nó mờ nhạt nhưng cũng đủ soi sáng gương mặt hai người, Đây là trái hỏa cầu mà U Linh chân nhân đã tặng. Tử Siêu trải áo choàng lên mặt đá, mời Mục Quỳnh Hương an tọa. Tấm áo không lớn nên họ rất gần nhau.

Dưới ánh sáng xanh mờ, đôi mắt hung huyền kia ai oán và tình tứ khiến Tử Siêu rung động, nhìn Mục Quỳnh Hương say đắm. Nàng thẹn thùng hỏi:

- Đêm ấy phải chăng công tử núp dưới hồ?
- Phải, cũng may tại hạ nghe được tiếng động lạ nên sớm ẩn mình.

Mục Quỳnh Hương mỉm cười:

- Vân Chi đột nhiên đến Mai Hoa cốc tố cáo việc thiếp tư thông với công tử, còn nói rõ cả cuộc hẹn đêm rằm. Cũng may, trong phòng thiếp có một lối đi bí mật nên không ai dám nghĩ rằng thiếp đã ra ngoài, nhờ vậy thiếp có thể chối cãi đến cùng. Sư phụ thiếp bán tin bán nghi nên bắt thiếp dẫn đến Động Đình hồ xem công tử có đấy hay không? Thiếp tự nhủ nếu việc bại lộ sẽ cùng chàng hợp lực phá vây nên đồng ý. Trong toán kiếm thủ Kim Tiền hội có hai gã là anh em ruột nên lúc nào cũng đi gần nhau, một gã thuận tay hữu, gã kia thì ngược lại, vì vậy, thừa lúc chúng đi sát nhau, thiếp khéo léo dùng chỉ kinh đẩy cho hai thanh kiếm chạm vào nhau. May mà công tử là người thông tuệ, qua tín hiệu vô nghĩa ấy mà đoán ra nguy cơ. Nếu không hai ta khó mà toàn mạng.

Tử Siêu dịu giọng hỏi:

- Tại hạ có cảm giác rằng nàng không giống như bọn Kim Tiền hội?

Mục Quỳnh Hương sa lệ nói:

- Tiên mẫu là ái nữ của Văn thánh còn tiên phụ là đồ đệ của Võ thánh. Bốn mươi năm trước Nhị Thánh xây dựng xong Văn Võ thần cung liền ra quan ngoại hội kiến với một cố hữu. Nào ngờ, họ đi mà không trở lại. Năm năm trước đây, song thân tiểu muội vượt Trường Thành tìm kiếm nhị vị lão gia nhưng cũng thất tung. Ngày ấy hiệp mới mười sáu tuổi, liều mạng xuất quan tìm phụ mẫu. Khi đến bờ sông Liêu Hà thì gặp Kim Tiền hội chủ Phí Vô Úy. Lão ta nói rằng tiên phụ và tiên mẫu bị tuyết chôn vùi trên ngọn Liêu Sơn. Lão chỉ đem được thi hài về chôn cất. Thiếp cảm cái ơn ấy nên nhận lời làm đồ đệ lão và đã giải thích họa đồ mà tiên phụ để lại. Nhờ vậy năm ngoái, Phí Vô Úy tìm được Văn Võ thần cung. Thiếp cũng tình cờ khám phá ra Kim Tiền hội chủ chính là người sát hại song thân. Thiếp ngậm đắng nuốt cay, nhận giặc làm cha để chờ cơ hội báo phục. Nay thiếp luyện pho Ngọc Nữ thần công đến lớp thứ sáu, cần chút nguyên dương để điều hòa kinh mạch mới mong thành tựu. Thiếp xin gửi tấm thân hèn mọn này cho công tử, mong chàng đừng chê bỏ.

Nói xong Mục Quỳnh Hương thẹn thùng cúi mặt, dòng châu lã chã. Tử Siêu cảm động vươn tay kéo nàng vào lòng, cúi xuống hôn lên trán nàng rồi nói:

- Sau lần Vân Chi giết hại Lan Tần Nga, lòng ta nguội lạnh, e sợ chuyện đa mang. Nhưng thương muội cũng là một cô nhi mang nặng mối đại cừu, Siêu này vui sướng được gã nghĩa với nàng. Chỉ mong sao lòng nàng không quá hẹp hòi thì mối lương duyên mới mong bền vững.

Chàng là người thông tuệ nên hiểu rõ tính chất âm dương tương hổ của phép luyện khí. Chính bản thân chàng, sau khi gặp Kỳ Lan mới vượt qua lớp thứ tám của Nghịch Chuyển ma công. Cũng do những giới luật khắc khe của phật môn mà chưa có vị cao tăng nào luyện thành pho Kim Cương chân kinh. Cái gì đi ngược với đạo tự nhiên của đất trời thì khó mà viên thành được.

Tử Siêu biết Mục Quỳnh Hương cần mình, chàng nhẹ nhàng cởi xiêm y của nàng, say đắm vuốt ve thân hình ngà ngọc. Mục Quỳnh Hương nhắm mắt nghe da thịt run rẩy dưới bàn tay của người trong mộng. Nàng cao hơn Kỳ Lan và Thu Uyên một chút, thân thể thon dài, mượt mà và rắn chắc. Làn da trắng mịn màng tỏa mùi hương nồng thắm. Ánh lân hỏa phản chiếu trời sao làm đèn hoa chúc cho đôi tình nhân trẻ tuổi. Tử Siêu nhẹ nhàng khai mở động đào, đưa Mục Quỳnh Hương vào chốn thiên thai. Nàng xiết chặt thân thể cường tráng của Tử Siêu, rên rỉ ca ngợi niềm hoan lạc ngút ngàn.

Nửa canh giờ sau, bàn bạc xong hai người chia tay nhau. Mục Quỳnh Hương bèn lên tiếng nói:

- Tiểu muội phải tọa quan luyện công bảy ngày, chắc lúc ấy Siêu ca đã ở Sơn Tây. Xin hẹn ngày chàng trở lại.

Tử Siêu thì thầm:

- Phí Vô Úy và Mã Khuyển Thường là những kẻ tâm cơ thâm trầm, nàng nhớ bảo trọng.

Hôm sau, Tử Siêu đến Đông Xưởng nhận năm chục cao thủ Tây đường cùng Phí Vân Dương lên đường đi Sơn Tây. Họ Phí cũng đem theo năm mươi thuộc hạ. Tất cả đều mặc y phục cấm quân. Nhưng vừa ra khỏi Bắc Kinh chừng ba chục dặm đã gặp phục binh. Từ những bụi lau hai bên đường, độc châm phóng ra như mưa rào. Phó Cao Tiêu là người thọ nạn đầu tiên, vai và lưng gã dính mười mấy mũi, ngã lăn xuống ngựa. Phí Vân Dương cũng chẳng khá hơn, gã nghe hai bàn tay tê dại vội quát thuộc hạ rút lui. Nhưng phe đối phương đông gấp bội, võ công lại rất cao cường, nên mau chóng thanh toán chiến trường. Một người bị mặt cao gầy lướt đến vung chưởng đánh ngất Phí Vân Dương, kẹp vào nách mang đi, họ chỉ chừa lại đúng một tên đệ tử Kim Tiền hội. Gã này có nhiệm vụ mang về một phong thư cho Hội chủ Phí Vô Úy. Trong thư chỉ vắn vắn có mấy

chữ: “Nếu canh ba đêm nay, Tam vương gia không chết thì Phí Vân Dương sẽ mất mạng. Ngay lúc cuối canh, gã sẽ được thả ở cửa Nam thành.”

Phí Vô Úy có mình Vân Dương là con nên rất yêu thương. Lão đọc thư mà nghe chân tay rùng rờ, quay hỏi ý kiến Mã Khuyến Thường và Mục Quỳnh Hương. Thần kiếm vuốt râu chậm rãi nói:

- Chuyện này rất quan trọng, lão phu không dám nói càn, Nhưng bất kể Phí lão đệ quyết định thế nào lão phu cũng ủng hộ.

Mục Quỳnh Hương thì khác, nàng ra vẻ lo lắng cho sinh mạng của Phí Vân Dương, đốc thúc Phí Vô Úy đáp ứng điều kiện của bọn người lạ mặt. Nàng nói:

- Tam vương gia là người thâm hiểm tráo trở. Chúng ta phục vụ lão cũng như nuôi hổ trong nhà, chưa chắc khi đế nghiệp thành lão ta chịu giải chất độc Tam Nguyệt Du Tiên. Nay Dương sư đệ rơi vào hiểm cảnh, chẳng lẽ sư phụ lại nhẫn tâm bỏ y? Chẳng thà đêm nay âm thầm vào Đông Xưởng bắt Tam vương gia tra khảo để lấy thuốc giải. Sau đó giết lão và vét sạch tài sản rồi rút về Văn Võ thần cung.

Phí Vô Úy phần vì thương con, phần vì nghĩ đến gia sản khổng lồ của Vương gia nên quyết định nghe theo. Ba trăm năm mươi kiếm thủ của Kim Tiên hội chuẩn bị hành lý rút về Nam sau khi đắc thủ. Xuyên Tâm thần kiếm giả vờ đến Đông Xưởng tìm Cửu Cung tứ lão hàn huyên. Nghe nói bốn lão đi vắng. Mã Khuyến Thường mừng rỡ trở về báo tin.

Đầu canh hai, Phí Vô Úy cùng họ Mã thống lĩnh thủ hạ đến Đông Xưởng. Máy trăm kiếm thủ âm thầm vây chặt cơ ngơi này. Mục Quỳnh Hương và Vân Chi dẫn bọn nữ tỳ ra cửa Nam trước. Hai lão ác ma ung dung đến cổng xin vào bái kiến Vương gia. Họ là hộ pháp của Đông Xưởng nên rất được tôn kính. Một gã nói:

- Nhị vị hộ pháp cứ đến thẳng thư phòng. Vương gia đang ở đấy.

Hai lão xâm xâm đi theo hướng chỉ. Họ ập vào như cơn lốc, điểm huyết Tam vương gia rồi kê kiếm vào cổ lão đe dọa:

- Nếu người không đưa thuốc giải độc thì đừng trách bọn ta độc ác.

Tam vương gia chết điếng người lắp bắp:

- Sao nhị vị lại trở mặt với ta?

Phí Vô Úy cười khẩy:

- Suốt đời lão phu ghét nhất là bị kẻ khác khống chế. Mau đưa thuốc giải ra

đây!

Họ Mã kéo nhẹ thanh trường kiếm, cắt đứt da cổ đối phương. Vương gia biết mình thất thế, thò tay vào ngăn tủ lấy ra một hũ ngọc. Phí Vô Úy chụp lấy uống một viên rồi nhắm mắt vận khí. Nghe kinh mạch thông suốt, biết là thuốc thực liền trao cho Xuyên Tâm thần kiếm. Họ mã uống thuốc xong, nghiêng răng gặt tay, chặt bay thủ cấp Tam vương gia.

Hai người ra sức lục soát khắp nơi. Cuối cùng, họ hoan hỉ tìm được một túi châu báu và số ngân phiếu mười hai vạn lượng vàng. Hai lão nhanh chân rời phòng đi ra cổng. Bỗng Cửu Cung tứ lão từ ngoài đi vào, thấy trên lưng Kim Tiền hội chủ có túi vải vàng, họ sinh nghi, chặn lại hỏi. Nhưng hai lão ma đã nhất tề vung chưởng hợp công. Hai đạo chưởng kinh rục rở, một xanh một đỏ đã chụp lấy bốn lão già mặt vàng.

Họ rú lên thảm khóc, da thịt cháy nám, xương cốt gãy vụn. Uy lực của Âm Dương thần chưởng khiến cho một bóng đen nấp trên một ngọn cây gần cổng phải ngao ngán thở dài! Bốn tên võ sĩ Đông Xưởng chưa kịp la đã chết vì ám khí của bọn kiếm thủ Kim Tiền hội.

Hai lão thúc thuộc hạ bước nhanh. Hờn khắc sau, họ ra cửa Nam thì thấy Phí Vân Dương đang nằm thiêm thiếp trên chiếc áo choàng của Mục Quỳnh Hương bên vệ đường. Xuyên Tâm thần kiếm ôm lấy Phí Vân Dương, lên ngựa phóng nhanh. Họ đi rồi, tiếng vó ngựa của cấm quân mới vọng đến.

Trưa hôm sau, cả kinh thành chấn động vì tin Tam vương gia bị hành thích và cướp của. Các đại thần nhân dịp này khải tấu và xin thiên tử giải tán luôn Đông Xưởng. Long nhan lập tức chuẩn tấu và ra lệnh cử hành tang lễ trọng thể cho hoàng đệ. Nhưng chẳng ai biết hung thủ, nên việc điều tra không có hiệu quả, chỉ tội cho cửu môn đề đốc bị khiển trách nặng nề. Các bộ đầu toàn phủ Hồ Bắc cũng lao đao mấy tháng trời.

Hình bộ thượng thư râu rĩ vì sự thất tung của võ trạng nguyên Phó Cao Tiêu. Lão điều tra đám thủ hạ Đông Xưởng thì được biết tin cháu mình đi Sơn Tây và đã mất tích. Tiểu thư Quân Ngọc đau đớn khóc vùi. Nếu không vì thương song thân già yếu, nàng đã quyền sinh cho trọn tấm chân tình.

Năm ngày sau, một cỗ se song mã chở quan tài đến ngôi chùa ở cửa Tây đế đô. Đồng thời Phó thượng thư cũng nhận được một bức thư. Ông vội vã đưa phu nhân và ái nữ đến Pháp Hoa Tự nhận xác Phó Cao Tiêu. Toán quân đi theo được lệnh đứng ngoài. Ba người vào khách xá của chùa. Kẻ tiếp họ là một thanh niên tuổi đôi mươi, vóc dáng giống hệt như họ Phó, nhưng trẻ đẹp hơn. Chàng ta

kính cẩn thi lễ với phu thê thượng thư và mỉm cười với Quân Ngọc. Nàng sững sờ nhận ra ánh mắt và nụ cười của người lạ mặt này rất thân quen. Chàng trai mời khách an tọa rồi nghiêm nghị nói:

- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, một kẻ áo vải trên giang hồ, Mong tam vị cố bình tâm nghe tại hạ nói rõ nguồn cơn.

Tử Siêu bèn thuật lại việc chàng gặp Phó Cao Tiêu lúc y sắp chết và việc Tam vương gia liên kết với Kim Tiền hội mưu toan làm phản. Đó là lý do tại sao chàng phải giả làm Phó Cao Tiêu để xâm nhập vào Đông Xưởng. Chàng cũng ngỏ lời cầu hôn tiểu thư Phó Quân Ngọc nếu nàng không từ chối. Hình bộ thượng thư là người thông tình đạt lý. Không những ông không bắt lỗi mà còn tán dương Tử Siêu:

- Thiếu hiệp vì xã tắc mà xả thân, lao tâm khổ trí tìm phương diệt trừ gian thần, lão phu hết lòng khâm phục. Còn chuyện hôn nhân, xin để Ngọc nhi tự quyết định.

Nãy giờ Phó Quân Ngọc nghe Tử Siêu đàm đạo với phụ thân, phong thái quen thuộc, thân thiết nên nàng bớt ngỡ ngàng. Phó tiểu thư dịu dàng nói:

- Tiểu muội mong thiếu hiệp đến chơi tậ xá ba ngày. Sau đó tiểu muội mới có thể phúc đáp được!

Tử Siêu đồng ý. Chàng dự tang lễ Phó Cao Tiêu xong, trở lại dinh hình bộ thượng thư bầu bạn với Phó Quân Ngọc. Phó tiểu thư càng gần gũi với chàng, càng nhận ra mình yêu bản chất anh hùng, hào sảng và nhân hậu của Tử Siêu. Hơn nữa, dung mạo chàng còn tuấn nhã hơn Phó Cao Tiêu. Làm thân nữ nhi, có được bậc trượng phu như vậy còn mong muốn gì hơn? Dẫu chàng có hai, ba vợ cũng mặc lòng. Quan niệm đương thời không cho việc đa thê là sai trái. Thượng thư phu nhân là người cẩn trọng. Bà bắt Tử Siêu phải gọi Kỳ Lan và Thu Uyên đến hỏi cưới Phó tiểu thư cho danh chính ngôn thuận.

Đầu tháng tư, Kim Giáp môn hộ tổng nhị vị Môn chủ phu nhân đến Bắc Kinh. Vạn Xảo Cuồng Sinh cũng đi theo. Họ mang theo mấy rương đầy gấm lụa và nữ trang làm sính lễ, trị giá không dưới ngàn lượng vàng. Lúc này, vợ chồng Phó thượng thư mới biết con rể mình là bậc đại phú. Dung nhan và cung cách của Kỳ Lan và Thu Uyên khiến họ yên lòng. Phó mẫu bèn nhận hai nàng làm nghĩa nữ để Quân Ngọc được đối xử tốt. Tạm thời chỉ cử hành lễ đính hôn, chờ ngày Tử Siêu diệt xong Kim Tiền hội mới làm lễ cưới. Hai tiểu hài Minh Kính và Thúy Hoa rất dễ thương. Chúng bi bô gọi vợ chồng thượng thư bằng ngoại công ngoại mẫu khiến họ khoan khoái, chẳng chịu rời xa.

Tử Siêu đành gửi thê tử ở lại dinh thượng thư, còn chàng cùng thuộc hạ kéo xuống Lạc Dương. Tìm cách tiêu diệt Kim Tiền hội. Ba nàng đều biết mối tình của chàng cùng Mục Quỳnh Hương, họ rộng lượng chấp thuận và đốc thúc chàng đưa nàng về.

----o0o----

HỒI 18

Hội Nhất Hối Thiên Hạ Thành Tử Nhất

Phục Hồ Tàng Long Hối Nhất Nhân

Sau khi Tam vương gia bị giết và Đông Xưởng giải tán, ba phái Cái bang, Nga Mi, Côn Luân hết lời cảm tạ Tử Siêu, rồi lập tức quay về cố quận giương cờ, dựng lại tông môn. Tử Siêu tặng mỗi phái năm vạn lượng để xây cất Tổng đàn. Thông Triệt hòa thượng hài lòng

bảo:

- Siêu nhi giỏi thật, chỉ cất tay một cái là phá tan Đông Xưởng, khôi phục truyền thống cho ba phái. Sư bá sẽ theo người xuống Hồ Nam đánh cho bọn Kim Tiền hội một trận.

Chàng cười bảo:

- Nếu sư bá chỉ giáo cho tiểu tể cách chống lại Âm Dương thần chưởng thì hay biết mấy.

Hòa thượng gãi đầu bối rối:

- Cách đã có nhưng chưa dùng được. Trừ phi người luyện Bạch Ngọc chân khí đến lớp thứ sáu mới mong địch lại họ.

Đêm hôm ấy Tử Siêu đã tận mắt chứng kiến uy lực của Âm Dương thần chưởng, chính vì vậy chàng hủy bỏ kế hoạch tập kích Kim Tiền hội khi họ rút quân. Chàng không muốn hy sinh những thuộc hạ trung thành của mình một cách vô ích. Chàng tự nhận trách nhiệm về mình, chẳng thà ẩn nhẫn một hai năm còn hơn thí mạng anh em.

Lạc Dương là nơi thích hợp để dưỡng quân. Kim Giáp môn có cơ sở ở đây và các thủ lĩnh Cái bang cũng đang tạm ở trong Hồ gia trang để chờ xây tổng đàn. Hồng Phát Cái mừng rỡ khi gặp lại Tử Siêu và anh em Kim Giáp môn. Lão hân hoan kể rằng đã dùng phương tiện thông tin bốn bang truyền đi cả nước việc Cái bang tái xuất. Rằm tháng năm sẽ tổ chức đại lễ khai bang.

Tử Siêu nóng ruột lo lắng cho Mục Quỳnh Hương nên quyết định đi xuống Hồ Nam xem sao. Trong đêm gặp nhau ở Thiên Đàn, Quỳnh Hương nói rằng Vân

Chi đã mua chuộc được lòng tin của Phí Vô Úy và Mã Khuyến Thường. Nếu không có Phí Vân Dương hết lòng bênh vực chắc họ đã hạ thủ nàng rồi. Nhưng nàng nhất quyết phải giết cho được Kim Tiền hội chủ nên không chịu bỏ đi. Chính vì vậy, Tử Siêu mới lo sợ cho nàng. U Linh chân nhân Lục Đảo Y và Khuất Nham Tuyên đi theo Tử Siêu để hỗ trợ. Mục đích của họ là âm thầm giải cứu Mục Quỳnh Hương nên không cần nhiều người. Giữa tháng tư, ba người đến huyện thành Nam Dương, Hồ Nam. Nơi đây chỉ cách Mai Hoa cốc chừng vài dặm.

Vào lữ điểm tắm gội, ăn uống xong, họ đi dạo trong thành. Định bụng đêm nay sẽ đến Ngọa Long Cương do thám. Tử Siêu nhận ra đám kiếm thủ Kim Tiền hội đi lại tấp nập. Tuy chúng không còn mang ngân diện nhưng dung mạo người Khiết Đan rất dễ nhận ra. Trên tay chúng là những rương hòm gấm vóc, tơ lụa, đèn lồng... dường như để chuẩn bị cho một cuộc lễ nào đó.

Chàng bảo Khuất Nham Tuyên vào cửa hàng tơ lụa dò hỏi. Lát sau gã trở lại nhăn nhó nói:

- Ngày mốt là ngày đại hỷ của Mục cô nương với Phí Vân Dương.

Tử Siêu biến sắc, thờ thẫn bước đi. Bỗng chàng thấy một người trong đám nữ tỳ của Mục Quỳnh Hương. Trên tay nàng là những bó hoa tươi. Mắt nàng lảo lảo như muốn tìm ai đó. Bọn Tử Siêu bám theo, đến chỗ vắng vẻ, Tử Siêu rảo bước đi ngang hàng với nữ tỳ, hạ giọng nói nhanh:

- Ta là Tử Siêu đây! Nàng có phải là thị tỳ của Mục cô nương hay không?

Tiểu tỳ mừng đến phát run, nàng liếc quanh rồi nói:

- Công tử mau theo tiểu tì vào ngõ hẻm này.

Nói xong, nàng chạy vụt vào một con hẻm vắng vẻ. Ba người đuổi theo sát nút. Đến một khúc quanh nàng dừng lại sa lộ:

- Không ngờ trời cao có mắt nên công tử lại đến đây. Bọn tiểu tì thay nhau quanh quẩn trong thành đã mấy ngày nay rồi.

Tử Siêu dịu giọng an ủi:

- Nàng cứ bình tâm kể cho ta nghe xem sự việc thế nào. À, mà nàng tên gì?

Nữ tỳ gạt lệ nói:

- Tiểu tì là Xuân Hồng. Sáu ngày trước, tiểu thư nửa đêm đến phòng Hội chủ định ám sát lão. Không ngờ bị lão phát hiện được và phong tỏa võ công. Lão không giết tiểu thư vì sợ công tử đau lòng. Lão bèn chọn ngày rằm để hai người thành hôn. Tiểu thư trong lúc tuyệt vọng bảo bọn nữ tỳ giả vờ đi mua sắm,

cố tìm xem công tử có đến không. Xin công tử mau tìm cách giải thoát cho tiểu thư.

Tử Siêu suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Trong thành này có nơi nào chuyên nghề trang điểm cho cô dâu hay không?

Xuân Hồng ngạc nhiên nhưng cũng đáp:

- Thưa có. Không chỉ một mà đến bốn năm chỗ.

Tử Siêu hỏi han rồi dặn dò kế hoạch một cách tỉ mỉ. Xuân Hồng mừng rỡ cáo từ. Trưa hôm sau, Xuân Hồng lại đến chỗ cũ gặp Tử Siêu. Nàng báo cho chàng biết địa chỉ của người sẽ trang điểm cho Mục Quỳnh Hương.

Mục tuy tuổi đã tứ tuần nhưng thân hình thon thả. Nhưng nhìn chung thì rất giống Quỳnh Hương trừ khuôn mặt. Mục tên gọi là Vương thị, nổi tiếng đất Nam Dương về tài son phấn. Dưới bàn tay điều luyện của mục, một nữ nhân xấu xí cũng trở thành một tân nương hoa nhường nguyệt thẹn.

Đêm mười bốn, Vương thị đã ngủ sớm vì sáng mai còn phải vào Mai Hoa cốc làm nhiệm vụ. Vương thị đang thiêm thiếp giấc nồng bỗng nghe huyết Dương Quang nơi đầu gối bên tả đau nhói. Mục giật mình tỉnh giấc than thở:

- Không hiểu sao chưa đến mùa đông mà chúng tê thấp lại hoành hành. Chân tê nhức thế này, ngày mai sao có thể đi vào cốc được?

Mục xuống giường, đi thử vài bước, nhăn mặt vì cảm giác đau đớn. Vương thị lấy chén rượu thuốc xoa bóp một hồi rồi mới đi ngủ lại. Sáng ngày rằm, mục nghe có tiếng gõ cửa và réo gọi của Xuân Hồng liền cố lết chiếc chân đau ra mở cửa. Vương thị buồn rầu nói:

- Cô nương thông cảm, chân ta tự nhiên trở chứng đau nhức vô cùng, không thể đến Mai Hoa cốc trang điểm cho tân nương được. Mong cô nương tìm nơi khác vậy.

Xuân Hồng tròn tròn đôi mắt:

- Mục đã nhận lời đâu thể bỏ ngang như thế? Cùng lắm thì ta thuê kiệu khiêng mục vào cốc, nghề trang điểm đâu cần đến đôi chân.

Wương thị cười giả lả:

- Nếu vậy thì được.

Xuân Hồng liền quay ra, lát sau nàng trở lại với một cỗ kiệu trần, người

không kiêu chính là hai anh em nhà họ Lỗ. Họ đã lục tuần và làm nghề này tử tử thanh niên, cả thành Nam Dương đều biết mặt. Vương thị vui vẻ vào thay áo, cầm theo hộp đồ nghề, rồi lên kiệu. Anh em họ Lỗ mau mắn đưa kiệu đi về hướng Mai Hoa cốc.

Đương nhiên, bọn kiểm thủ gác cửa kiểm tra chặt chẽ. Vương thị giả dò thẹn thùng, vén ống quần lên cho chúng xem đầu gối trái bị sưng tấy. Một tên nói đùa:

- Ta tưởng chỉ có bọn nam nhân mới sưng đầu gối vì giường quá cứng, không ngờ mụ đã già mà mà lại bị chứng này.

Wương thị ngoe nguẩy trèo lên kiệu bắt hai gã họ Lỗ phải khiêng tít vào tận phòng tân nương.

Hơn trăm bàn tiệc đã sắp xếp xong chén dĩa, chỉ chờ đến giờ bụng thức ăn lên. Phí Vô Úy và Mã Khuyển Thường xanh xang trong áo mới, chỉ huy bọn thuộc hạ bày biện. Phí Vân Dương đã chỉnh tề trong bộ hồng bào của tân lang, đứng ngay cửa cốc chào đón quan khách. Văn Võ thần cung đã mời tất cả những nhân vật có máu mặt trong thành Nam Dương đến dự lễ cưới.

Mục Quỳnh Hương đang ngồi trong khuê phòng. Vương thị bảo Xuân Hồng đặt ghế trước mặt tân nương. Mụ mở rương đồ nghề, bắt tay vào việc trang điểm. Nhưng Lỗ lão đại đã thò tay điểm thụy huyết của mụ. Vương thị gục xuống thiếp đi. Mười hai nữ tỳ thân tín của Mục Quỳnh Hương đều có mặt đông đủ. Lỗ lão đại bảo nàng:

- Hương muội mau cởi áo cô dâu để Khuất Nham Tuyên hóa trang nàng thành Vương thị.

Mục Quỳnh Hương bối rối nói:

- Nhưng còn Thập nhị Kim Thoa thì sao? Tiểu muội không đành lòng bỏ họ lại đây.

Tử Siêu suy nghĩ một lúc bảo:

- Nếu đường ngầm chưa bị phát hiện thì Hương muội cứ đưa đám tỳ nữ đi theo lối ấy. Hẹn gặp nhau ở cánh rừng phía Nam.

Mục Quỳnh Hương mừng rỡ dẫn Thập nhị Kim Thoa thoát ra bằng đường bí mật. Lúc đầu, kế hoạch của Tử Siêu là hóa trang biến Mục Quỳnh Hương thành Vương thị và ngược lại. Nhưng nay, mật đạo vẫn còn nên kế hoạch có thay đổi chút ít. Chàng phải tìm cách trì hoãn sự truy đuổi của Kim Tiền hội, nên không

bạn Mục Quỳnh Hương sẽ khó mà thoát được.

Tử Siêu đang điên đầu suy nghĩ thì Vân Chi xuất hiện. Một kế sách mới thoáng hiện trong tâm trí chàng. Vân Chi đến xem việc trang điểm cô dâu là do bản chất tự nhiên của nữ giới. Phàm là đàn bà ai cũng vậy. Nàng chưa kịp mở miệng hỏi thì đã bị lão phu khiêng kiệu điếm liền mấy huyết đạo trên người. Lão còn nhìn vào mắt nàng nói bằng giọng căm hận và bi phẫn:

- Vân Chi, Hạng mỗ đối với nàng không bạc, sao nàng nỡ trút lòng đổ kị mà giết Lan Tần Nga?

Vân Chi nhận ra Tử Siêu, nàng run bắn người, định mở miệng biện bạch thì huyết đã bị phong tỏa. Tử Siêu đau đớn nói:

- Quả thực ta không đủ nhẫn tâm để giết nàng. Dẫu sao cũng là vợ chồng ân ái mặn nồng. Thôi thì coi như ta tha cho nàng một lần vậy.

Tử Siêu bèn điếm nhanh lên tám đại huyết trên gáy và sau lưng Vân Chi. Nàng rùng mình, trở thành một người si ngốc, nở nụ cười ngây dại. Khuất Nham Tuyên nhanh tay cải sửa dung mạo Vân Chi thành Quỳnh Hương. Tử Siêu mặc y phục tân nương cho nàng rồi đặt lên giường. Nàng sẽ bất động trong khoảng hai khắc mới cử động được.

Chàng giải huyết cho Vương thị. Mụ giật bắn mình lảo bẫm:

- Quái lạ thật, sao ta lại thiếp đi thế này nhỉ?

Lỗ lão cười bảo:

- Mụ đã làm xong phận sự thì có ngủ chốc lát cũng chẳng sao.

Wương thị phân vân:

- Chẳng lẽ ta đã làm xong rồi ư?

Lỗ lão đại cười xòa:

- Mụ làm xong thì tân nương mới yên lòng chợp mắt một lát. Chúng ta đi thôi.

Hai lão xốc mụ lên kiệu rồi đi thẳng ra cửa cốc. Lần này thì chẳng ai hỏi han gì. Giữa giờ Thìn, quan khách đến khá đông. Phí Vân Dương vội chạy vào cung xem Quỳnh Hương đã chuẩn bị đến đâu. Gã thấy nàng đang nằm thêm thiếp trên giường liền lay gọi:

- Hương sư tỷ!

Lát sau, Vân Chi hồi tỉnh. Nàng ngồi dậy, giật phăng khăn che mặt, nhìn

Phí Vân Dương với cặp mắt tình tứ. Từ ngày Vân Chi uống hải cẩu tinh đến nay, lòng nàng lúc nào cũng khao khát ái ân. Xuyên Tâm thần kiếm tuổi đã cao nên không thể thỏa mãn được nàng. Chính vì vậy, nàng vẫn thường tìm cách quyến rũ Phí Vân Dương, nhưng gã này chung tình với Quỳnh Hương mà không lý đến.

Giờ đây, trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh vì thủ pháp của Tử Siêu, Vân Chi háo hức ôm lấy Phí Vân Dương. Họ Phí khoan khoái nhưng nghĩ đến hôn lễ liền nói:

- Còn vài khắc nữa là đến giờ hành lễ, không thể chần chờ được.

Vân Chi cười khúc khích, thò tay cởi thắt lưng Phí Vân Dương. Mùi u hương từ thân thể nàng xộc vào mũi, khiến gã động tình. Hơn nữa, gã mong đợi giây phút này đã mấy năm nay nên không kiềm chế được. Gã lại sợ Quỳnh Hương hổ thẹn khi bị từ chối, đành phải chiều ý.

Văn Võ thần cung nằm trong lòng núi nên thiếu ánh sáng, lúc nào cũng phải đốt nến. Vân Dương vung chưởng quạt tắt sáu ngọn hồng lục rồi ôm lấy mỹ nhân. Vân Chi lệ làng trút bỏ xiêm y. Nàng say đắm vuốt ve cơ thể Vân Dương, mời gọi cuộc ái ân. Bàn tay nồng nhiệt của nàng đã khơi dậy lửa dục trong người họ Phí. Gã bỗng nàng đặt lên giường, quyết định hợp cấn trước lễ thành hôn. Gã không có kinh nghiệm về nữ nhân nên chẳng phát hiện người đàn bà trong tay mình nẩy nở, tròn trịa hơn Quỳnh Hương. Nhưng khi khai động, gã ngỡ ngàng nhận ra cửa vào đào nguyên đã rộng mở thênh thang. Vân Dương chết điếng trong người. Cảm giác tử hổ, cảm giận gậm nhấm tâm hồn kiều ngạo của gã. Lửa dục tắt ngấm, nhường cho sự khinh bỉ tận cùng.

Vân Chi nào biết điều ấy, nàng như con thú động tình lồng lộn, chủ động tìm lấy những cảm giác hoan lạc từ thân thể của chàng trai trẻ. Kỷ niệm xưa hiện về, nàng mơ màng rên rỉ, gọi tên Tử Siêu. Vân Dương không còn nhin được nữa, gã nghiêng rãnh xô ra và giáng một quyền vào ngực nàng. Máu miệng Vân Chi phun ra thành vòi, nàng chết đi mà không hiểu tại sao. Vân Dương mặc lại y phục, điên cuồng chạy ra ngoài, vung chưởng đánh bay các bàn tiệc, miệng gào lên:

- Dâm nữ khốn kiếp!

Phí Vô Úy thấy mặt gã tái xanh, mắt đỏ ngầu và hành động như một gã loạn trí, lão kinh hoàng lướt đến, điểm huyết ái tử. Quan khách sợ hãi rút ra cả cửa cốc. Mã Khuyến Thường vội chạy vào cung xem thử. Lão nghe phòng tân nương có mùi máu tanh xông lên, liền xô cửa, thấy tân nương lả lờ, nằm bất động trên giường, lão vội thụt ra, hét gọi tỳ nữ.

Thần cung có năm mươi tỳ nữ, đa số đều ở ngoài bày tiệc, trong cung chỉ có Thập nhị Kim Thoa. Nhưng họ cũng biến đâu mất. Thần Kiếm không nghe người ứng tiếng, lão linh cảm đã xảy ra chuyện lạ, quay lại phòng tân nương. Vừa lúc Phí Vô Úy vào đến, họ Mã vội nói:

- Lạ thực, sao không thấy Vân Chi và tỳ nữ đâu cả, Quỳnh Hương thì bị chết trên giường.

Hai lão nhìn nhau rồi vào phòng đốt nến lên xem xét. Xuyên Tâm thần kiếm đã quá quen thuộc với cơ thể của Vân Chi nên phác giác ra ngay. Đôi nhũ phong nẩy nở với hai đầu vú lớn kia không thể là của một xử nữ như Quỳnh Hương. Hơn nữa, bết son dưới rốn là đặc điểm của Vân Chi. Phí Vô Úy chạy sang phòng mình lấy bầu rượu. Lão trở lại đổ ướt khăn và lau mặt tử thi. Quả nhiên, dung mạo Vân Chi hiện ra. Mã Khuyến Thường đau đớn lắm bầm:

- Té ra hai lão khiêng kiệu lúc nãy là bọn Tử Siêu.

Phí Vô Úy nghiêng răng kèn kẹt:

- Chắc chắn trong phòng này phải có đường hầm thông ra ngoài.

Hai người lục soát kỹ lưỡng, lát sau phát hiện ra cánh cửa thông đạo. Thần Kiếm nói nhanh:

- Phí lão đệ ra ngoài huy động thuộc hạ, dùng ngựa chạy đến hậu sơn xem chúng chạy hướng nào. Ta sẽ đi bằng đường này.

Kim Tiền hội chủ lướt ra, râu rĩ nói với quan khách:

- Mong chư vị lượng thứ, tân nương đã bị gian tặc sát hại, hôn lễ không thể cử hành được.

Đám khách bán tín bán nghi, quay gót bỏ đi. Phí Vô Úy quát thủ hạ lấy ngựa xuất cốc. Khi lão và năm mươi thủ hạ ra đến hậu sơn thì Mã Khuyến Thường đang xem xét dấu vết. Lão ngẩng lên nói:

- Chỉ có dấu chân của bốn con ngựa. Như vậy, có lẽ lúc đầu Tử Siêu không tính đến việc đưa Thập nhị Kim Thoa đi theo. Trong vòng trăm dặm quanh đây, không có nơi nào bán ngựa cả. Nếu chúng ta đuổi theo ngay sẽ bắt kịp.

Phí Vô Úy tán thành, bảo một tên kiếm thủ ở lại, nhường ngựa cho họ Mã. Cả bọn ra roi phi nước đại. Thần kiếm đoán không sai, Thập nhị Kim Thoa nội lực non kém nên chỉ chạy được hai mươi dặm đã mệt nhoài. Một con ngựa dành riêng cho Quỳnh Hương, ba con còn lại không đủ để họ thay nhau đỡ chân. Tử Siêu đâu ngờ rằng cơ mưu của chàng bại lộ sớm như vậy, nên cho dừng chân

ngủ ngơi. May có U Linh chân nhân là bậc lão thành, ông bàn với chàng:

- Siêu đệ, vạn nhất chúng phát hiện sớm, dùng ngựa đuổi theo thì chúng ta nguy mất. Có lẽ phải dùng kế nghi binh để đề phòng bất trắc mới được. Ta sẽ đưa bốn con ngựa chạy theo đường quan đạo, Siêu đệ dẫn các nàng cắt rừng đi về Hành Dương. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đấy. Tử Siêu gật đầu cười bảo:

- Lục khâm huynh bàn rất phải, nhưng hãy để tiểu đệ đánh lạc hướng bọn chúng. Dẫn sao tiểu đệ đào tẩu vẫn nhanh hơn.

Quả thực từ ngày uống được kỳ trân, công lực Tử Siêu thâm hậu hơn cả chân nhân. Nhờ vậy khinh công cũng khá hơn. Lục Đảo Y dặn dò:

- Siêu đệ nên cẩn thận. Âm Dương thần chưởng rất lợi hại.

Quỳnh Hương lo lắng nói:

- Siêu ca bảo trọng! Nếu chàng có mệnh hệ gì thì thiếp hối hận suốt đời.

Tử Siêu mỉm cười, hối thúc mọi người lên đường. Còn chàng lên ngựa, dắt theo ba con, theo đường quan đạo phi mau. Hơn khắc sau, Kim Tiên hội đến chỗ bọn Tử Siêu ngừng chân. Họ bám theo dấu vó ngựa mà truy đuổi. Bốn con ngựa của Tử Siêu chỉ là ngựa thường, trong khi tuần mã của đối phương thuộc nòi ngựa quý Liêu Đông. Cuối cùng, khi còn cách Hành Dương vài chục dặm, chàng bị chúng bắt kịp. Tử Siêu muốn cầm chân bọn Phí Vô Úy để phe Quỳnh Hương có thời gian đào thoát nên dừng ngựa lại chờ đợi.

Phí Vô Úy thấy chàng chỉ có một mình biết rằng đã trúng kế nhưng lão cầm hận chàng đến thấu xương nên không coi trọng việc bắt Quỳnh Hương lại bằng việc giết được chàng. Họ Phí quát thuộc hạ vây chặt, vung chưởng tấn công. Mã Khuyển Thường cũng bật cười ghê rợn, hợp lực cùng Kim Tiên hội chủ. Tử Siêu cười vang, nhún mình khỏi yên ngựa. Chàng không tiếp chiêu của hai lão mà xông vào đám kiếm thủ. Bọn chúng là dững sĩ đất Liêu Đông, kiếm pháp rất lợi hại, nhưng so với Tử Siêu thì chẳng thấm vào đâu.

Chàng phối hợp hai pho Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng và Vô Lượng Quang Minh, đánh bạt lưỡi kiếm, giáng chưởng vào thân thể chúng. Tiếng chưởng kinh nổ bùng bùng hòa với tiếng rên la vì đau đớn. Chỉ hơn nửa khắc chàng đã giết được mười mấy tên.

Hai lão ma điên cuồng đuổi theo nhưng Tử Siêu như bóng ma chập chờn len lỏi giữa đám kiếm thủ tránh đòn. Bọn chúng là người cùng bộ tộc với Phí Vô Úy nên song ma không thể nhẫn tâm đánh bừa được. Xuyên Tâm thần kiếm sục sôi quát:

- Âm khí!

Bọn kiếm thủ liên vung tay tả, phóng ra những miếng thép tròn có răng sắc bén, tấm độc xanh lè. Tử Siêu múa chưởng đánh văng tất cả. Đột nhiên, chàng lộn người về phía Kim Tiền hội chủ, giáng chưởng xuống đầu lão.

Chiêu Ma Ảnh Quyền Phong như cơn bão cuốn cuộn ập đến. Họ Phí cười nhạt, sử song chưởng đỡ chiêu. Hai đạo chưởng kinh xanh biếc, lạnh lẽo xạ thẳng vào lưới chưởng của đối phương. Nhưng Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng pháp lừng danh thiên hạ về tính quái dị, biến ảo. Thân hình Tử Siêu lật nghiêng tránh chiêu và tiếp tục lao đến. Phí Vô Úy kinh hãi, vội đảo bộ sang hữu. Vai bị chưởng kinh giáng vào, đau đớn thấu xương. Xuyên Tâm thần kiếm đã kịp tiếp ứng. Luồng chỉ phong chí dương xô vào lưng Tử Siêu. Chàng phiêu thân tránh thoát nhưng lại sa vào thế gọng kìm của hai lão tặc. Họ liên tục đẩy ra những đạo chưởng kinh xanh đỏ, đan lưới quanh thân chàng.

Tử Siêu cắn răng chống đỡ. Chàng không đào tẩu mà tận dụng sở học để xem mình có thể chịu được bao nhiêu chiêu. Âm Dương thần chưởng lợi hại ở chỗ chưởng kinh mang theo hỏa độc và hàn độc xâm nhập dần vào cơ thể đối phương, khiến da thịt đau rát, huyết mạch căng phồng, chân khí giảm sút.

Đến chiêu thứ hai trăm, Tử Siêu rú lên thánh thót, xuất chiêu Thiên Thủ Như Lai. Thân hình chàng bốc lên cao rồi hóa thành trái cầu sáng bạc, lao xuống. Hai lão ma lập tức hợp chưởng đánh chiêu Âm Dương Giao Thái. Chưởng kinh hòa với nhau nên có màu tím lịm, xạ thẳng vào trái cầu sáng rực kia. Tiếng nổ kinh hồn vang lên, thân hình Tử Siêu bị đẩy văng ra phía sau ba trượng như cánh diều đứt dây rơi vào ruộng ngô. Phí Vô Úy và Mã Khuyển Thường xông đến truy sát nhưng Tử Siêu đã mất dạng. Chiêu Thiên Thủ Như Lai đã tạo quanh người chàng một luồng chân khí âm nhu, chưởng kinh của đối phương chạm phải, đẩy chàng bay đi rất xa.

Tử Siêu thoát khỏi vòng vây nhưng thọ thương không nhẹ. Chàng mau chóng vượt qua ruộng ngô chạy thẳng vào rừng rậm. Được chừng hai chục dặm, Tử Siêu nghe cơ thể mình dường như chia là hai mảnh, một bên nóng như lửa, một bên lạnh như băng. Chàng không dám dừng chân, vẫn cắn răng chịu đựng, phóng đi như bay. Lát sau, thần trí chàng mê muội dần, mắt mờ đi mà chân vẫn bước. Lúc này, chàng đã ra khỏi rừng và đến một bãi cỏ phẳng phiu. Nhưng cuối khoảng trống này là một vực thẳm sâu hun hút. Thân hình chàng gieo thẳng xuống đáy vực như một tảng đá rơi. Những bước đi cuối cùng của chàng rất nặng nề nên dẫm nát lớp cỏ dưới chân. Do đó, khi bọn Kim Tiền hội đuổi đến bên bờ

vực đã phát hiện ra.

Phí Vô Úy ôm một tảng đá quặng xuống vực. Mãi lúc lâu mới nghe tiếng động vọng lên. Lão cao hứng nói:

- Vực này sâu không dưới hai trăm trượng, xem ra gã tiểu quỷ kia chẳng thoát chết được. Chúng ta có thể yên tâm mà rút về.

Xuyên Tâm thần kiếm ngửa cổ cười vang:

- Tử Siêu đã chết thì trong võ lâm còn ai chống nổi chúng ta? Chờ Dương nhi bình phục là Văn Võ thần cung sẽ tiến hành cuộc chinh phạt.

Phí Vô Úy gật đầu:

- Theo ý tiểu đệ, ta nên lấy danh hiệu là Âm Dương bang cho phù hợp với thần công tuyệt thế của huynh đệ chúng mình.

Bọn Quỳnh Hương về đến huyện Hành Dương mượn phòng nghỉ ngơi chờ Tử Siêu đến. Nhưng đợi mãi cũng không thấy bóng chàng đâu, đêm ấy chẳng ai ngủ được. Sáng ra U Linh chân nhân bảo:

- Các người ở lại đây để ta và Khuất Nham Tuyên quay lại xem sao?

Hai người theo đường quan đạo đi ngược về phía Nam Dương. Đến đoạn ruộng ngô, thấy vệt máu đen thẫm, họ dừng lại xem xét. Khuất Nham Tuyên là cao thủ trong nghề truy tung nên mau chóng xác định được hướng đào tẩu của Tử Siêu. Cuối cùng họ đi hết cánh rừng, tìm đến vực thẳm nọ. Nhìn những dấu chân để lại, họ biết rằng Tử Siêu đã rơi xuống đáy. Lục Đảo Y cất tiếng gọi tuyệt vọng:

- Siêu đệ!

Chỉ có tiếng hồi âm của đáy vực. Khuất Nham Tuyên quy xuống khóc ròn. U Linh chân nhân đứng ngăn người bên bờ vực, hai hàng lệ hiếm hoi của tuổi già tuôn rơi lã chã. Trên đời này lão chỉ kính phục có mình Tử Siêu. Chàng đã đánh bại lão, phá hủy mưu đồ bá chủ của lão. Và cũng chính chàng đã mở rộng vòng tay đón vợ chồng lão bằng cả tấm lòng thành. Khuất Nham Tuyên gạt lệ nói:

- Thuộc hạ sẽ tìm dây, xuống vực đem xác Môn chủ lên.

Lục Đảo Y lắc đầu:

- Không thể được. Đáy vực không có dưỡng khí, chưa xuống đến nơi người đã chết rồi. Muốn thu lượm thi thể phải có kế hoạch chu đáo và nhân thủ đông đảo. Trước sau gì bọn Kim Tiên hội cũng tiến sâu vào vùng lưỡng đại giang để

tranh bá, lúc ấy chúng ta sẽ triển khai việc nhất xác.

Hai người nhìn xuống đáy vực lần cuối rồi trở lại Hành Dương, đưa bọn Quỳnh Hương về Lạc Thành. Nửa tháng sau, Kim Tiền hội đổi tên thành Âm Dương bang, chính họ đã rêu rao tin Tử Siêu chết ra khắp giang hồ. Cả võ lâm chấn động, các phái tìm đến Kim Giáp môn chia buồn thì họ đã biến mất.

Âm Dương bang bắt đầu sự nghiệp bằng việc chinh phục Hồng bang ở Tứ Xuyên, Hoàng Kỳ bang ở Hồ Nam, sau đó là Tam Tài bang ở Hồ Bắc. Chỉ trong vòng hai tháng họ đã chiếm được phân nửa võ lâm. Nhưng khi tiến quân vào địa phận hai phủ Thiểm Tây và Hà Nam thì bị chặn đứng. Các phái bạch đạo đã liên kết thành một mặt trận thống nhất, lấy rặng Tung Sơn làm đại bản doanh.

Trong lúc hai phe đang cầm cự thì Kim Giáp môn âm thầm tiến hành việc tìm xác Tử Siêu. Một chiếc thang dây dài hai trăm trượng đưa Khuất Nham Tuyền và Dã Nhi xuống đáy vực. Trong khi đó, hơn trăm người treo mình lưng chưng vực, khua động những chiếc quạt to bằng những manh chiếu. Với cách này họ tạo được sự luân chuyển của khí trời bên trên xuống đáy vực.

Dã Nhi cùng Khuất Nham Tuyền thoãn thoắt lần thang đi xuống. May thay, vực thẳm này không sâu đến trăm trượng. Họ đốt loại thuốc đặc biệt của Kim Giáp môn và lục soát từng tấc đất. Trên mặt lớp lá mục có vài bộ xương gãy nát, chứng tỏ họ đã chết mấy chục năm, thi thể Tử Siêu không thấy đâu. Hai người vui mừng trèo lên báo tin. Bốn mỹ nhân và ba trăm đao thủ thở phào nhẹ nhõm, bàn tán xem chàng làm cách nào để thoát chết? Và hiện giờ chàng đang ở đâu?

U Linh chân nhân cau mày nói:

- Thật là không thể tin được... Có lẽ Siêu đệ chỉ rơi xuống một đoạn và bám vào được dây leo nên đã trở lên?

Vạn Xảo Cuồng Sinh lắc đầu:

- Nếu vậy, thì hơn hai tháng nay hắn ở đâu?

Kỳ Lan bảo bọn Khuất Nham Tuyền:

- Hai vị xuống lần nữa, tìm xem trên vách vực có hang động nào không?

Hai gã tuân mệnh bám thang trở xuống. Họ dõi đôi mắt quan sát bức vách thẳng đứng. Quả thật, khi đi được ba chục trượng thì phát hiện một động khẩu bị dây leo che khuất. Khuất Nham Tuyền nói vọng lên, yêu cầu người ở trên dời thang dây sang phải một trượng.

Bọn đao thủ ở trên lập tức thi hành, hai gã chặt đứt dây leo, dọn sạch miệng

hang rồi bò vào. Mùi ẩm thấp, hôi thối xông ra nhức mũi. Một xác măng xà dài hơn trượng nằm trong đoạn nở rộng của vách hang. Khuất Nham Tuyên vội lấy dao vạch họng xác rắn xem nó có nuốt Tử Siêu hay không, may mắn thay chẳng có gì cả. Hấn và Dã Nhi đi tiếp, phát hiện đường hầm đâm xuyên lên trên, vừa một người chui qua. Vách đường hầm có dấu đào bới. Đường như đây là đường xuất nhập của măng xà và Tử Siêu đã dùng Hắc Vân đao mở rộng ra để thoát lên trên.

Dã Nhi to hơn cả Tử Siêu nên đành trở ra, lên bằng đường thang dây. Khuất Nham Tuyên tiếp tục bò theo đường hầm ấy, cuối cùng gã lên đến mặt đất. Cửa ra nằm dưới một bụi gai rậm trong rừng. Gã hú lên báo hiệu cho mọi người đến xem. Thu Uyên cười ra nước mắt:

- Như vậy là tướng công còn sống, nhưng sao chàng không về với chúng ta?

U Linh chân nhân hỏi Khuất Nham Tuyên:

- Hình dáng và tử trạng của con măng xà ấy thế nào?

- Bẩm Phó môn chủ, con rắn ấy có lớp da đen tuyền, óng ánh sắc xanh, trên đầu có mào lớn bằng bàn tay, đuôi chẻ làm hai, nó chết vì một vết thương nơi cổ, dường như bị cắn.

Lục Đảo Y giật mình nói:

- Con vật ấy có tên là Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương, một loại độc xà hiếm có trên đời. Với chiều dài hơn hai trượng thì tuổi nó phải đến vài trăm, còn nó có đặc tính gì thì phải về hỏi Thiên Lượng Thần Y mới biết được.

Đoàn người lập tức trở lại Tinh Châu, cuối tháng bảy họ mới về đến nơi. Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc nghe kể xong, biến sắc bảo:

- Máu của Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương rất trân quý, có thể làm tăng cường công lực. Nhưng nếu uống quá nhiều, khí âm hàn sẽ là tê liệt não bộ, đưa đến trạng thái loạn trí, mất ký ức hoàn toàn hay một phần. Có lẽ đó là lập luận duy nhất để giải thích tại sao Tử Siêu thoát chết mà không trở lại nhà.

Mọi người xanh mặt, chết đứng trong lòng. U Linh chân nhân bàn rằng:

- Chuyện trị bệnh sẽ tính sau. Trước mắt là phải tìm cho được Siêu đệ. Kinh đàn chủ mau đi Lạc Dương nhờ Cái bang phát lệnh truy tìm Môn chủ. Đệ tử của họ có mặt khắp thiên hạ, tất sẽ tìm ra thôi. Nhưng phải dặn họ giữ kín chuyện này, không để lộ ra ngoài.

Kinh Phi Độ mau mắn lên đường ngay. Mục Quỳnh Hương bật khóc thảm

thiết:

- Cũng vì tiểu muội mà tướng công lâm vào cảnh ngộ này.

Phó Quân Ngọc dịu dàng an ủi:

- Hương muội đừng tự dằn vặt làm gì, chẳng qua là số mệnh mà thôi. Nay tướng công còn sống là tốt lắm rồi. Mấy tháng nay, chị em ta đều như người sắp chết, giờ phải vui lên mới đúng.

Kỳ Lan và Thu Uyên cũng hết lời an ủi nên Quỳnh Hương với bớt cơn đau khổ.

Quả là Thiên Lượng Thần Y đoán không sai. Hôm ấy, Tử Siêu vô tình chạy ngay xuống vực, thân hình chàng rơi vào đám dây leo, bụi rậm trên vách, gai góc cào rách da thịt khiến chàng tỉnh táo lại đôi chút. Theo bản năng, chàng vươn tay chụp lấy những gì trong tầm với để hãm đà rơi.

Những sợi dây leo đứt đoạn vì sức nặng của chàng, nhưng tốc độ cũng chậm lại, cuối cùng chàng thoát chết là nhờ đám dây leo trước cửa hang măng xà. Nhưng khi Tử Siêu bò vào động khẩu liền bị xà vương quấn lấy, tấm thân dài ngoằng của nó xiết quanh người chàng. May mà hai tay còn tự do, chàng liền chụp lấy cổ măng xà, không để nó nuốt mình. Nhờ thần lực bẩm sinh, chàng cầm cự được một lúc lâu. Lát sau, hai luồng khí nóng lạnh lại tác quái. Tay chàng mất dần khí lực, trong lúc tuyệt vọng, Tử Siêu nhe răng cắn vào cổ xà vương. Dòng máu cuộn cuộn chảy vào miệng, trong trạng thái mê muội, chàng đã uống rất nhiều và cố cắn đứt cuống họng con rắn. Lát sau, nó chết vì mất máu còn Tử Siêu lăn ra ngất xỉu.

Sáng hôm sau chàng mới tỉnh dậy, ngỡ ngàng nhìn xác măng xà, tự hỏi điều gì đã xảy ra? Chàng đã quên hết những gì trong ba năm vừa qua, chàng chỉ nhớ đến mối thù với võ lâm tứ thần mà thôi. Tử Siêu không thấy Thiên Ma Côn đầu, chàng nhìn thanh Hắc Vân đao với vẻ xa lạ. Chiếc áo lông chó sói cũng chẳng còn. Trong lưng chàng lại có một xấp ngân phiếu trị giá đến ba vạn lượng vàng. Tử Siêu ôm đầu suy nghĩ nhưng không nhớ được gì, Chàng tắc lưỡi bỏ qua, cố tìm đường thoát thân trước đã.

Tử Siêu ra miệng hang quan sát trên dưới rồi thở dài thất vọng quay vào trong. Cuối hang có một đường thông đạo nhỏ hẹp tối tăm. Tử Siêu đoán đây là lối xuất nhập của măng xà nên dùng bảo đao khoét rộng ra. Thanh đao sắc bén cộng với thần lực của chàng đã hoàn thành một công việc tưởng chừng như vô vọng. Cuối cùng, chàng lên đến mặt đất vào lúc nửa đêm. Tử Siêu tìm dòng

suối tắm gội, giặt sơ bộ y phục đẫm máu mãng xà, trèo lên cây ngủ một giấc. Sáng ra, chàng nhắm hướng Đông mà đi vì lúc rời Kỳ Liên Sơn chàng cũng theo hướng ấy. Hai khắc sau, chàng ra đến đường quan đạo. Không biết mình phải đi lên Bắc hay xuống Nam, chàng dừng chờ khách lữ hành đi qua để hỏi thăm. lát sau có một chiếc xe tứ mã chở dược thảo đi đến. Tử Siêu chặn gã lại, gã xà ích nhìn bộ y phục rách rưới với vẻ sợ hãi nhưng lại bật cười khi nghe hỏi:

- Xin huynh đài chỉ giáo cho, đây là địa phương nào vậy?

Gã xà ích tùm tùm cười đáp:

- Nơi đây thuộc địa phận Hành Dương, đi về hướng Bắc sẽ đến huyện thành.

Tử Siêu ngơ ngác:

- Dám hỏi Hành Dương là thuộc phủ nào?

Gã xà ích ôm bụng cười ngặt:

- Thiếu hiệp tướng mạo sáng láng thế kia sao lại ngơ ngác như người ở trên trời mới xuống vậy? Đây là phủ Hồ Nam. À, mà thiếu hiệp muốn đi đâu?

Tử Siêu gãi đầu đáp:

- Tiểu đệ muốn đến Trường An.

- Thôi được, thiếu hiệp cứ lên xe ta sẽ cho quá giang đến Trường Sa. Từ chỗ ấy, thiếu hiệp có thể đến Hán Khẩu rồi đáp thuyền đi Trường An.

Tử Siêu vòng tay cảm tạ, trèo lên ngồi cạnh gã. Trưa ngày hai mươi tháng tư, xe dược thảo đến Trường Sa. Tử Siêu cáo biệt gã xà ích tốt bụng rồi vào thành. Thấy mình chỉ có một bộ y phục duy nhất đã rách nát, chàng vào tiệm mua mấy bộ để thay đổi. Quen tính mộc mạc, đơn giản, chàng chỉ mua áo vải rẻ tiền. Sau đó chàng vào một lữ điểm hạng trung nghỉ trọ.

Tắm gội, ăn uống xong, chàng lang thang trong thành, suy nghĩ về hoàn cảnh của mình. Ám ảnh bởi tuyệt chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, Tử Siêu tự nhủ rằng phải tìm ngay một người vợ. Nhưng chợ Trường Sa không đâu có bán người. Chàng thất vọng quay về quán trọ.

Theo thói quen, đầu canh hai chàng ra vườn sau lữ điểm luyện võ. Không có ma côn, chàng đành dùng đỡ thanh đao. Tử Siêu không nhớ gì về khẩu quyết hay chiêu thức nhưng tay chàng lại điều khiển thanh đao rất linh hoạt. Đường đao tự nhiên bay lượn dù ý chàng không hề nghĩ đến. Chàng khổ luyện đao pháp đã ba năm nên trở thành phản xạ của bản thân. Ví người biết bơi, dẫu điên loạn cũng không chìm khi rơi xuống nước. Tử Siêu bỏ đao luyện qua phần chưởng

pháp, chàng đánh xong hai thức đầu trong pho Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng thì song thủ lại tiếp nối những chiêu thức lạ lùng khác.

Chính trong trạng thái vô thức ấy, võ công của chàng đã tiến đến cảnh giới của võ đạo. Không còn chiêu thức, không còn tên gọi cũng như ranh giới giữa các chiêu. Tất cả hòa vào làm một thể thống nhất, không giới hạn bởi tâm và ý. Còn về công lực, máu xà vương đã đem lại cho chàng hơn bốn mươi năm tu vi. Chàng là người hiếm hoi trong võ lâm có luồng nội lực trăm năm. Nghịch Chuyển ma công đã đến mức chót, nhưng Tử Siêu không biết điều ấy, chàng vẫn lo lắng mỗi đại cừu chưa báo phục, ưu tư vì mạng mình quá ngắn ngủi và không có người nối dõi tông đường họ Hạng.

Hôm sau, Tử Siêu lên đường đến Hán Khẩu để đáp thuyền đi Trường An. Chàng muốn trở lại núi Tử Các, nơi chàng được sinh ra và có thể mộ của phụ thân và đại mẫu cũng nằm ở đấy. Gần tháng sau Tử Siêu mới đến nơi. Chàng lên bờ, đi thẳng về phía ngọn núi. Tòa sơn trang đã sụp đổ, hoang phế và hai ngôi mộ phủ đầy cỏ dại.

Tử Siêu bùi ngùi dùng đao phạt sạch gai góc, quỳ trước mộ Kim Giáp Thần tưởng niệm người cha mà chàng không hề biết mặt. Đêm ấy chàng ngủ lại trong tòa trang viện đổ nát và quyết định sẽ xây dựng lại nơi này. Hôm sau, Tử Siêu vào thành tìm thợ bàn việc xây dựng lại Hạng gia trang và hai ngôi mộ. Trong suốt hai tháng trời, chàng chăm chú đôn đốc thợ thổ mộc thi công trang viện. Chàng yêu cầu họ xây dựng lại đúng như kiểu dáng ban đầu.

Cuối tháng bảy, công trình đã hoàn tất, Tử Siêu tính đến chuyện tầm thù. Chàng mượn vài người coi sóc nhà cửa rồi khăn gói lên đường. Chàng rất ngạc nhiên khi thấy mình tăng trọng rất nhanh. Chàng mập hơn tước đến bốn mươi cân, dung mạo dường như khác hẳn đi. Chàng cho rằng các tử quán trong thành đông đảo hào khách giang hồ có thể dò hỏi tin tức kẻ thù nên dạo một vòng Trường An, xem nơi nào thuận tiện thì vào.

Khi đi ngang Lưu Linh đại tử lâu, chàng thấy có nhiều hào kiệt võ lâm ghé vào, mừng rỡ đi theo. Tử Siêu theo thói quen đem thức ăn có kèm bình rượu nhỏ. Tử Siêu uống thử một chung, cảm thấy rất dễ chịu. Chàng cạn hết bình rượu mà có cảm giác như chưa hề uống, liền cao giọng gọi thêm bình nữa. Đám hào khách ngà ngà say, bắt đầu khoe khoang kiến văn và bàn bạc chuyện võ lâm. Họ xoay quanh cái chết của Môn chủ Kim Giáp môn và sự bành trướng của Âm Dương bang.

Tử Siêu ngồi cạnh đấy, nghe mọi người hết lời tán tụng bản lãnh và công

đức của gã họ Hạng nào đó, chàng bất giác sinh lòng ngưỡng mộ. Chàng đang định đứng dậy hỏi thăm tin tức võ lâm tứ thần thì một hán tử bước lên lầu. Gã sống người một lúc, bước nhanh đến trước bàn run rẩy gọi:

- Môn chủ!

Ánh mắt gã biểu lộ sự vui mừng tột độ. Tử Siêu ngõng nói:

- Xin lỗi... đại huynh nói gì?

Hán tử sững sốt đứng ngây người, lát sau gã trấn tĩnh lại cười bảo:

- Không có gì, tại hạ thấy công tử tướng mạo phi phàm nên muốn kết giao. Tại hạ cũng là khách giang hồ, tên gọi Khuất Nham Tuyền.

Tử Siêu thấy gã độ tuổi bốn mươi, mặt chữ điền vuông vức, mày rộng mũi thẳng, mắt sáng như sao, bất giác sinh lòng yêu mến, vòng tay đáp:

- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, mới xuất đạo giang hồ nên còn bỡ ngỡ. Nếu đại huynh không chê, tiểu đệ xin mạo muội với cao.

Khuất Nham Tuyền nhìn chàng với ánh mắt chua xót. Gã gượng cười:

- Công tử quá lời. Chúng ta nên xem nhau như bằng hữu thì hơn.

Gã ngồi xuống bàn, bảo tiểu nhị đem thêm thức ăn và chén dĩa. Hai người chén tạc, chén thù rất vui vẻ. Tử Siêu không hiểu sao mình lại rất yêu mến gã hán tử lạ mặt này. Chàng thành thực thổ lộ lai lịch và mối thù với võ lâm tứ thần, cả việc chàng mắc phải tuyệt chứng. Khuất Nham Tuyền cố nén thương tâm, an ủi chàng:

- Công tử đừng lo ngại, tại hạ quen với một thân y có thể trị chứng bệnh này. Hay là công tử theo tại hạ về Sơn Tây trị bệnh trước đã, sau đó hãy tính đến chuyện báo thù?

Tử Siêu mừng rỡ:

- Nếu được thế thì tiểu đệ đội ơn Khuất đại huynh suốt đời.

Khuất Nham Tuyền gọi tiểu nhị tính tiền rồi đưa Tử Siêu đi. Gã mua cho chàng một con tuấn mã, Tử Siêu nhất quyết hoàn tiền cho gã rồi mới chịu lên ngựa. Hai người đi ngược lên Bắc, định đến Du Lâm mới rẽ sang hướng Tinh Châu.

Đọc đường Tử Siêu rất thắc mắc khi thấy họ Khuất đối với chàng một lòng kính cẩn, chăm sóc chu đáo. Gã tặng chàng ba chiếc mặt nạ da người. Tử Siêu mang vào, thích thú khi thấy mình trở thành một gã trung niên râu mép xanh rì.

Hơn nữa trong ba tháng vừa qua, không hiểu sao chàng lên cân rất nhanh. Vì vậy, thân hình chàng trở nên to béo, gấp rưỡi lúc trước. Chàng than phiền về điều này thì Khuất Nham Tuyền vui vẻ bảo:

- Công tử mập lên thì tốt chứ sao?

Chàng không hiểu ý gã nhưng không tiện hỏi lại. Mười ngày sau họ đến Du Lâm. Trời đã chiều nên họ Khuất đưa chàng vào lữ điếm qua đêm. Hai người ở chung một phòng vì Khuất Nham Tuyền không muốn rời Tử Siêu một bước nào cả.

Đầu canh ba, thính giác tinh nhạy của chàng nhận ra có tiếng vạt áo dạt hành lất phất trong vườn và tiếng chân người chạm đất khi họ nhảy từ lan can xuống. Tử Siêu lay gọi Khuất Nham Tuyền, cả hai ra cửa sổ nhìn xuống. Quả nhiên có mấy chục bóng người đang vượt qua tường lữ điếm ra ngoài. Trăng mười hai đủ sáng để cho thấy hướng đi của họ.

Khuất Nham Tuyền suy nghĩ rồi bảo:

- Công tử, bọn này chắc là cao thủ Âm Dương bang. Chúng đi về phía ấy có lẽ là để tập kích Tổng đàn Hắc Hổ bang. Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt là chỗ thâm giao với tại hạ. Mong công tử giúp một tay.

Tử Siêu hỏi lại:

- Thiết Kiếm với Hắc Hổ bang có phải là người tốt hay không?

- Thừa phải. Dù chiêu bài của bang nghe có vẻ đáng sợ nhưng họ đều là những bậc anh hùng trượng nghĩa. Khuất mỗ xin lấy đầu bảo chứng cho họ.

Tử Siêu vui vẻ nói:

- Nếu vậy thì chúng ta sẽ giúp họ tiêu diệt cường địch.

Hai người thay áo, sửa soạn vũ khí. Khuất Nham Tuyền nghiêm giọng:

- Tại hạ rất ghét những lời cảm tạ. Tốt nhất là chúng ta nên cải trang, nếu không lão họ Nhạc sẽ lôi kéo ở lại.

Tử Siêu đồng ý, mang mặt nạ vào. Họ nhảy qua cửa sổ, đi về phía Tổng đàn Hắc Hổ bang cách đây chừng vài dặm. Gần đến nơi, tiếng hò hét và tiếng vũ khí va chạm vang động đêm dài. Dưới ánh trăng sáng của hàng trăm ngọn đuốc, cuộc chiến đẫm máu đang diễn ra trước cửa Tổng đàn.

Bọn kiếm thủ Âm Dương bang tuy chỉ có sáu chục người nhưng bản lãnh cực kỳ lợi hại nên chiếm thượng phong. Chúng tung hoành giữa đám bang chúng

Hắc Hổ, thẳng tay tàn sát. Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt cùng ba vị Đường chủ toàn thân đẫm máu, chống cự với tám tên kiếm thủ.

Tử Siêu quát vang như sấm, tung mình về phía trận địa của họ Nhạc. Với công lực trăm năm, thân pháp chàng càng bội phần linh diệu. Chỉ một cái nhún chân đã vượt qua khoảng cách ba trượng, bủa lưới đao xuống đầu bọn kiếm thủ. Chàng thuận tay đánh chiêu Thanh Long Tạo Vũ. Đao quang rải muôn ngàn đốm hàn tinh lạnh lẽo, chặt gãy kiếm và tiện phẳng thủ cấp của ba tên.. Năm gã còn lại vội bỏ Thiết Kiếm, xông vào kẻ mới đến. Chúng liên thủ với nhau vây chặt Tử Siêu. Chàng lại bộc lên cao để tránh những đường kiếm hiểm độc rồi lao xuống. Lần này, chàng xuất chiêu Vân Giáng Sơn Đầu trong Hắc Vân đao pháp. Đám mây đen mờ chết chóc chụp xuống đầu năm kiếm thủ. Năm thanh trường kiếm dẹt lưới đón chiêu nhưng không cản nổi đường đao mãnh liệt. Hắc Vân đao chém gãy cả năm lưỡi kiếm và liếm vào người bọn chúng. Tiếng gào thê thảm trước khi chết làm chấn động bọn kiếm thủ còn lại. Thiết Kiếm chứng kiến võ công siêu phàm của người lạ mặt to béo này, ông phấn khởi thúc thuộc hạ phản công.

Tử Siêu thấy Khuất Nham Tuyên bị vây bởi bốn gã bịt mặt, chàng lướt đến trợ chiến. Cũng chỉ với một chiêu đao đã đưa cả bốn tên du âm cảnh. Chàng lại phi thân sang chỗ khác, tìm kiếm mục tiêu mới. Chỉ hơn khắc thời gian đã có gần bốn mươi tên táng mạng dưới tay chàng, Bọn còn lại định đào tẩu thì vòng vây đã khép kín. Cuối cùng sáu mươi cao thủ Liêu Đông đã không bao giờ trở lại cố hương được nữa.

Thiết Kiếm dường như đã nhận ra lai lịch của ân nhân. Mắt lão lóng lánh những giọt lệ vui mừng, đến bên Khuất Nham Tuyên hỏi nhỏ. Họ Khuất thì thầm với lão vài câu, rồi gọi Tử Siêu rút lui. Hai người về khách điếm nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, trong lúc Tử Siêu đang rửa mặt, Khuất Nham Tuyên ra cửa trao một bức thư cho gã khát cái đang lớn vờn gần đấy. Dùng điếm tâm xong họ lên đường đi Tinh Châu. Trưa ngày thứ năm, Khuất Nham Tuyên dẫn Tử Siêu vào một trang viện đồ sộ ở cửa Tây thành. Tử Siêu ngạc nhiên khi thấy đám gia đình trong trang rất cung kính và nhìn chàng với ánh mắt kỳ quái. Dường như ở đây mắt ai cũng ướt cả.

Trong khách sảnh rất đông người, một lão hòa thượng, ba lão nhân và năm nữ nhân, có bốn nàng còn trẻ và rất xinh đẹp. Còn ba tiểu hài đang chạy nhảy đùa giỡn. Tử Siêu vội vòng tay thi lễ:

- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, xin bái kiến chư vị.

Mục Quỳnh Hương không nén nổi thương tâm, ôm mặt khóc nức nở. Tử

Siêu ngẩn người nhìn Khuất Nham Tuyên, gã gượng cười giải thích:

- Vì dung mạo của công tử rất giống cố trượng phu của bốn vị thiếu phu nhân đây nên họ không đành lòng. Xin công tử lượng thứ.

Lão hòa thượng cười ha hả:

- Mời công tử an tọa, cùng bọn ta uống vài chén rồi đàm đạo. Lão nạp không kiêng rượu thịt.

Dường như họ đã chuẩn bị trước nên rượu thịt sắp ra tức khắc. Đứa bé gái chăm chú nhìn vào mặt Tử Siêu, thánh thót nói với mẹ:

- Má à, sao ông béo này có gương mặt giống phụ thân của Hoa nhi vậy?

Nữ lang gạt lệ nói:

- Hoa nhi lại gần xem cho kỹ đi.

Thúy Hoa lót tót chạy đến bên Tử Siêu, gương đôi mắt tròn xoe, đen láy ngấm nghĩa rồi ôm lấy chàng khóc gọi:

- Cha!

Kính nhi thấy vậy cũng rời lòng mẹ, làm theo Hoa nhi. Nó trèo lên đùi chàng hỏi với vẻ giận dữ:

- Sao phụ thân không hôn hài nhi?

Tử Siêu bất giác cúi xuống hôn vào gò má mịn màng, bầu bĩnh. Một cảm giác kỳ lạ khiến lòng chàng xao động. Vạn Xảo Cuồng Sinh cười khanh khách:

- Nghe Khuất Nham Tuyên nói công tử mắc chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, không sống được bao lâu nữa. Hay là lão phu gả luôn bốn đứa cháu gái góa chồng này cho công tử để mau có người nối dõi tông đường? Hơn nữa, hai đứa bé tội nghiệp này cũng cần có người dạy dỗ.

Tử Siêu buồn rầu đáp:

- Cảm ơn tiền bối đã có lòng thương. Nhưng nếu tuyệt chứng không chữa khỏi được, họ sẽ góa bụa thêm một lần nữa.

Lão thấp nhỏ cười bảo:

- Lão phu cam đoan sẽ chữa khỏi tuyệt chứng ấy cho công tử.

Chàng nghiêm nghị nói:

- Nếu vậy vẫn bối đâu cần phải lấy vợ sớm, Đợi báo xong phụ thù sẽ tính đến chuyện ấy.

U Linh chân nhân hỏi:

- Chẳng lẽ công tử lại chê bọn họ xấu xí hay sao?

Tử Siêu ngượng ngùng đáp:

- Văn bối chỉ là kẻ thô lậu quê mùa nên không dám với cao.

Bốn mỹ nhân nhìn nhau, vừa đau lòng vừa tức cười. Thần Châm Tiên Cơ đỡ lời:

- Chuyện ấy tính sau, trước mắt, hãy lo chữa trị cho công tử cái đã.

Tan tiệc, Khuất Nham Tuyên đưa Tử Siêu vào một gian phòng trong hậu viện. Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc chẩn mạch cho chàng. Lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi bảo:

- Bệnh của công tử nặng hơn là lão phu dự đoán. Việc điều trị phải kéo dài đến một hai tháng. Lão phu nói trước để công tử yên lòng.

Tử Siêu vội nói:

- Văn bối biết bệnh nặng chẳng thể khỏi ngay. Dầu vài tháng cũng không sao.

Chàng mở bọc hành lý lấy hết ngân phiếu đưa cho lão. Thần y cười bảo:

- Công tử là bằng hữu của Khuất Nham Tuyên nên lão phu mới chữa giùm. Xin đừng đặt vấn đề thù lao.

Tử Siêu cảm kích, cất trở vào bọc, chàng ngồi suy nghĩ mông lung. lát sau, Tử Siêu ra khỏi phòng, dạo một vòng quanh khu hậu viện. Tiểu Hoa và tiểu Kính chạy đến níu kéo:

- Phụ thân, chúng ta ra hoa viên chơi đi!

Chàng bế chúng trên đôi tay mạnh mẽ, đi ra vườn. Trong nửa tháng trời, chàng được sống trong hạnh phúc êm đềm. Bốn nàng góa phụ và hai đứa tiểu hài dễ thương luôn quấn quýt bên chàng. Ánh mắt của các mỹ nhân nồng nàn, dằm thắm khiến chàng rung động. Đặc biệt là họ không bao giờ nhắc đến người chồng quá cố của mình.

Một đêm cuối tháng tám. Chàng giật mình thức dậy vì một cơn ác mộng. Sau đó chàng không ngủ được, liền ra ngoài dạo một vòng. Tử Siêu tình cờ thấy đại sảnh còn đèn sáng đêm dù đã cuối canh ba. Chàng nhẹ nhàng bước vào. Chàng không cố ý nhưng vì khinh công quá cao diệu nên chân bước êm ái như mèo.

Thông Triệt hòa thượng và ba lão nhân kia đang thảo luận việc gì đó. Câu nói của Mộ Dung Thần y khiến chàng dừng bước:

- Căn bệnh của Tử Siêu thật kỳ quái. Lão phu sợ rằng mình phải bó tay thôi.

Cuồng Sinh thở dài:

- Nếu vậy chúng ta cứ nói thực cho y biết, may ra cứu vãn được chút nào chăng?

Tử Siêu đau lòng, quay trở về phòng thu xếp hàng lý. Chàng viết một lá thư cảm tạ và để lại ba ngàn lượng bạc rồi âm thầm vượt tường bỏ đi. Trong lúc bối rối, chàng quên cả Hắc Vân đao.

Sáng hôm sau, Thúy Hoa dậy sớm, chạy đến thăm phụ thân. Không thấy chàng đâu, nó òa lên khóc. Bọn Kỳ Lan tỉnh giấc chạy đến, Họ đọc bức thư và cùng lăn ra khóc vui. Toàn gia trang nhốn nháo, lầy ngựa túa ra đuổi theo. Nhưng Tử Siêu đã đi rất xa. Chàng nhắm hướng Đông chạy một mạch hơn trăm dặm. Đến một trấn nhỏ bên bờ sông Dịch Thủy chàng mới dừng lại để ăn uống và mua ngựa.

Trời đã sáng hẳn, Tử Siêu ghé và phạn điểm dùng điểm tâm. Tình cờ chàng cạnh bàn chàng có một lão nhân tướng mạo phương phi vai mang trường kiếm. Chàng cung kính nói:

- Bẩm tiên bối, xin người chỉ giáo cho vãn bối một vài điều nghi vấn.

Lão thấy chàng to béo, gương mặt anh tuấn, hiên ngang bèn tươi cười đáp:

- Mời công tử sang đây cùng lão phu đàm đạo.

Còn sớm tinh mơ mà lão đã uống rượu, chẳng trách da mặt lão lúc nào cũng hồng hào. Tử Siêu mang chén dĩa của mình sang ngồi đối diện. Chàng đã ăn no nên không gọi thêm thức nhắm, Lão già mời chàng cạn chén rồi khẽ khà nói:

- Lão phu là Thiên Long Kiếm Khách Quan Diệu Hào, quê ở Phúc Châu, tháng trước ra quan ngoại thăm bằng hữu nay mới trở lại Trung Nguyên. Định bụng sẽ đến Sơn Tây thăm bằng hữu nên mới đi đường này. Công tử có gì thắc mắc xin cứ hỏi.

Tử Siêu hạ giọng:

- Dám hỏi tiên bối hiện nay võ lâm tứ thần đang ở đâu?

Lão tròn mắt kinh ngạc:

- Họ đã bị Kim Giáp môn chủ giết từ hai năm trước, lẽ nào công tử lại không

biết?

Tử Siêu giật mình hỏi lại:

- Họ có thù oán gì với Kim Giáp môn?

- Lão phu nghe nói tứ thần đã ám hại Kim Giáp Thần Hạng Linh Văn để đoạt bảo tàng nên Hạng Môn chủ đã ra tay báo phục.

Chàng sửng sốt tự nhủ:

- Chẳng kể ta lại còn có anh em hay sao?

Tử Siêu hỏi thêm:

- Dám hỏi tiền bối, vị Môn chủ ấy tên gì?

- Tên là Hạng Tử Siêu, một bậc kỳ tài đệ nhất võ lâm. Nhưng chẳng may mấy tháng trước bị bọn Âm Dương bang hại chết rồi. À, mà công tử danh tính là gì?

Tử Siêu lơ mờ nhận ra có điều bí ẩn trong con người mình, chàng đáp tránh đi:

- Văn bối là Sài Vô Hận, mới hạ sơn nên cứ tưởng tứ thần còn sống, định đến thụ giáo võ công. Nay họ đã tạ thế văn bối đành đi tìm người khác vậy.

Tử Siêu cáo biệt họ Quan, thần thờ rời quán. Bao nhiêu năm nay chàng ôm ấp mối đại thù mà sống. Nay mục tiêu không còn, chàng chẳng biết mình phải làm gì nữa, nên mua một con ngựa đi xuống phía Nam. Chàng định bụng sẽ dạo chơi vài tháng rồi quay lại Trường An. Hình bóng của bốn người góa phụ ở Tinh Châu hiện lên. Chàng biết mình rất yêu thương họ, và cũng chính vì thế mà không muốn họ phải đau khổ thêm một lần nữa.

Khi một con người nặng thêm bốn mươi cân thì hình dáng và dung mạo sẽ thay đổi đi rất nhiều. Nếu không phải là người thân thiết sẽ khó mà nhận ra. Hơn nữa cả võ lâm đều tin rằng Tử Siêu đã chết. Vì vậy, dẫu ai có ngờ ngợ cũng chẳng dám nghĩ chàng trai to béo này là Môn chủ Kim Giáp môn. Những con mưa thu bắt đầu trút xuống đồng ruộng. Chiếc nón rộng vành trên đầu Tử Siêu càng khiến chàng khác lạ. Thủ hạ Kim Giáp môn tưởng chàng quay về Trường An. Nên đuổi theo hướng Tây. Do đó họ lạc mất dấu vết của chàng. Trí óc chàng như bị che phủ bởi một lớp mây mù, không thể suy nghĩ chuyện gì rốt ráo được. Sự có mặt của một Hạng Tử Siêu thứ hai làm chàng đâm ra nghi ngờ cả bản thân mình. Thân hình to béo với đôi bàn tay năm ngón này đâu phải của chàng? Thanh bảo đao mà chàng bỏ lại Tinh Châu cũng vậy. Tử Siêu như người

sống trong ác mộng, chàng cứ đi mãi quên cả ý nghĩ trở về Trường An.

Hơn mười ngày sau chàng đến rặng Tung Sơn. Tiếng reo hò và tiếng thép chạm nhau khiến chàng kinh ngạc. Hàng trăm tên võ sĩ mặt áo đen lưng thêu vòng thái cực nửa xanh nửa đỏ đang tiến như vũ bão lên sườn núi. Đối thủ của họ là những tăng nhân, đạo sĩ và hào kiệt giang hồ. Xác người nằm rải rác từ chân núi lên đến phía trên, chứng tỏ cuộc chiến cực kỳ khốc liệt. Tử Siêu nghĩ đến việc Âm Dương bang đã hạ sát người anh em của mình là Môn chủ Kim Giáp môn, chàng giận giữ tung mình lên núi. Trong tâm khảm chàng, gã Tử Siêu kia dường như cũng là hậu duệ của họ Hạng.

Cao thủ phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đang chống đỡ một cách tuyệt vọng bỗng vui mừng nhận ra vòng vây đối phương bị đánh thủng bởi một người to béo như con trâu nước. Gã đi đến đâu, nơi đấy vang lên tiếng rên la thảm thiết, xác người bắn tung lên.

Hai đồng Bang chủ của Âm Dương bang là Phí Vô Úy và Mã Khuyến Thường cũng thẫn thờ trước thần công tuyệt thế của người lạ. Chỉ nửa khắc sau người ấy đã lên đến nơi. Hai lão ác ma bỏ các Chưởng môn, quay sang tấn công hán tử. Họ hợp chưởng đẩy ra đạo kinh phong tím rục, bao phủ thân hình đối thủ.

Nào ngờ hán tử này tuy nặng đến gần hai trăm cân mà kinh công cao cường. Gã bốc lên cao tránh chiêu rồi lao xuống. Màn lưới chân khí xám mờ đan quanh người như trái cầu, hoàn toàn không có dấu chưởng ảnh nào. Song ma kinh hãi nháy lùì gần trượng. Chưởng kinh quét xuống khoét sâu nền sơn đạo cứng rắn, đất đá bay lên mù mịt. Hán tử đánh hụt, sa xuống đất và lập tức tấn công ngay. Lần này, một luồng hào quang sáng bạc xuất hiện cuốn đến đối phương. Song ma nghiêng rặng xuất chiêu Âm Dương Giao Thái. Đạo kinh phong màu tím rục rờ chạm vào trái cầu sáng bạc nổ vang rền như sấm. Họ cản được bước tiến của hán tử nhưng cũng thọ thương, chân khí nhẹ nhạo, máu rỉ ra khoe miệng.

Song phương dội ra đứng nhìn nhau. Lúc này mọi người thấy rõ dung mạo của hán tử. Gương mặt tròn vành vạnh của gã có vài nét giống Tử Siêu với ánh mắt buồn rầu. Xét về mặt võ công thì hào quang ánh sáng rục kia chính là Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng nhưng lại cao thâm hơn nhiều. Quần hào linh cảm đây chính là Môn chủ Kim Giáp môn nên reo hò vang dội, phấn khởi tinh thần lao vào phe đối phương.

Từ lúc Tử Siêu tham chiến, ba vị Chưởng môn và tám cao thủ bậc nhất của

ba phái được rảnh tay hỗ trợ đệ tử. Nhờ vậy cục diện đã xoay chiều. Hai lão ma kia không tin rằng gã béo mập kia có thể địch lại Âm Dương thần chưởng nên chia hai phía giáp công. Phép đánh liên thủ này rất lợi hại, kẻ trước người sau khiến đối phương không kịp trở tay.

Nhưng nào ngờ bản lãnh của hán tử đã bước vào cảnh giới của võ đạo. Gã biến chiêu dễ dàng như trở bàn tay. Dường như giữa các chiêu không còn ranh giới nữa. Thân hình thô kệch ấy đảo lộn giữa lưới chưởng xanh đỏ nhẹ nhàng như cánh bướm. Mỗi lần gã phản kích là song ma phải khốn đốn. Sau vài lần đối chưởng riêng rẽ, hai lão tự biết công lực mình kém xa đối phương. Họ đành trở lại đấu pháp hợp bích.

Nhưng càng đánh càng rơi vào thế hạ phong, họ nhìn nhau rồi dùng đến chiêu cuối cùng Diên Đảo Càn Khôn trong pho Âm Dương thần chưởng. Đây là chiêu sát thủ mà họ chưa hề dám sử dụng lần nào vì đánh xong chân khí sẽ hao tổn trầm trọng. Hai người nắm chặt tay nhau lướt đến. Song thủ còn lại nhịp nhàng đẩy ra những đạo chưởng kinh như gió xoáy, khiến đất đá cát bụi bị cuốn lên. Chiếc kén xanh đỏ bay về phía hán tử với tốc độ kinh hồn. Gã béo quát vang như sấm, hóa thành trái cầu bạc ập đến. Tiếng nổ vang rền cả vùng núi Thiếu Thất, song ma bắn tung về phía sau, ôm ngực quát thuộc hạ lui quân. Đối thủ của họ cũng văng ra sau hơn trượng, máu miệng trào ra như suối. Nhưng gã dũng mãnh như thiên tướng, lập tức đuổi theo. Đến chân núi, song ma chia làm hai hướng thoát đi khiến hán tử phân vân chẳng biết bỏ ai theo ai nên dừng bước. Gã nhìn thấy tuấn mã của mình liền nhảy lên bỏ đi mất...

Bang chúng Âm Dương bang bị quân hào ba phái truy sát liền tung ám khí đặc dị và yêu đạn để thoát thân. Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương đau đớn hét lên:

- Siêu nhi!

Nhưng chỉ có tiếng vang vọng của núi rừng.

Nửa tháng sau, tin Tử Siêu tái xuất giang hồ đã thương hai Bang chủ Âm Dương bang cứu ba phái đã loạn ra khắp võ lâm. Các phái bạch đạo thừa cơ phản công, đuổi đối phương ra khỏi lưu vực lưỡng đại giang. Song ma bị thương đành rút về Mai Hoa cốc cố thủ. Kim Giáp môn sau khi hợp lực với quân hùng đánh đuổi Âm Dương bang liền trở lại Trường An, công khai giương cờ. Họ nhờ Cái bang ráo riết truy tìm tung tích Tử Siêu và hứa sẽ thưởng một ngàn lượng vàng cho bất cứ ai đưa được Tử Siêu về Trường An. Thân hình to béo của chàng là đặc điểm nhận dạng.

Phần Tử Siêu, hôm ấy chàng lên ngựa ra roi đi về hướng Đông Nam.

Chàng chạy một mạch hai chục dặm đến một cánh rừng già bên đường quan đạo, liền ghé vào vận khí điều thương. Trong lần chạm chưởng cuối cùng chàng đã bị thương nhẹ. Tuấn mã theo đường mòn vào sâu ba dặm. Đến một dòng suối chảy cắt ngang. Tử Siêu dừng cương, nhảy lên tảng đá lớn cạnh đấy hành công. Hai khắc sau chàng đã hoàn tất, cởi y phục xuống suối tắm rửa. Tử Siêu nhìn đôi bàn tay năm ngón múp míp và thân hình béo tròn của mình thở dài chua xót. Chàng có cảm giác như mình mượn xác của người khác vậy. Tâm trạng của một kẻ đánh mất bản thân thật là khủng khiếp. Chàng là Hạng Tử Siêu hay gã đã chết kia? Nếu vậy, thì chàng có cần phải lấy vợ để nối mạch tông môn của Hạng gia hay không?

-----o0o-----

HẾT QUYỂN 6